

ANTİKAPİTALİST

- Milliyetçiliğin ezberini bozduk • İklim değişimi ve sınıf çatışması • Yeni, farklı bir hareket inşa ediyoruz • Örgütüz derken • Yeni bir hareket, yeni bir alternatif
- Elvis Presley: Beklenmeyen bir asi

sosyalist işçi ile birlikte isteyiniz • bu sayı 1 YTL

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 300 ■ 28 Eylül 2007 ■ 1 YTL

BARIŞ İSTİYORUZ

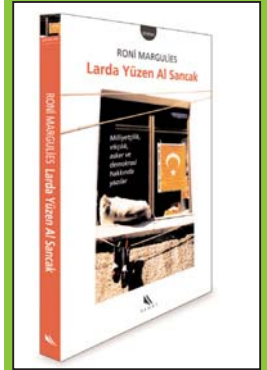
SAVAŞA ve İŞGALE HAYIR!

Sayfa: 2-3-6-7-11

İrkçiliğe, savaşa ve yeniliberalizme
karşı bir anayasa için
3 KASIM'da ANKARA'ya

ÇIKTI!

Roni Margulies
Larda Yüzen Al Sancak
Milliyetçilik üzerine
yazılar

Kızıl Çin A.Ş.

F. Levent Şensever
sayfa: 8

**Küba:
Ne Oluyor**

F. Aloğlu
sayfa: 9

**Güzellik mi,
çirkinlik mi?**

Esra Akbalık
sayfa: 5

KYOTO'ya doğru adım adım

Başbakan Erdoğan, 24-26 Eylül tarihleri arasında düzenlenen bir BM panelinde Türkiye için "Ek-1 ülkelerinden daha farklı durumda bulunan bir Ek-1 ülkesi olduğu dikkate alınmak kaydıyla Kyoto Protokolü'ne taraf olmaya olumlu bakmaktadır" diye konuşmuştu.

Geçtiğimiz günlerde ise İngiltere'de yaptığı bir konuşmada yine Kyoto Anlaşması'na değindi ve Türkiye'nin Kyoto Protokolü'ne taraf olmaya olumlu baktığını söyledi. "Küresel ısınma konusunda yakından ilgilileniyoruz. Türkiye, 2008 yılında Kyoto mekanizması içinde yer alacaktır. Bunun için çalışmalarımız sürüyor."

Yıllardır Kyoto konusunda yuvarlak söylemler tercih eden Türk hükümeti, bu sefer daha somut bir söylemde bulundu. Aradan geçen bir ay boyunca başbakanın düşüncelerini neyin değiştirdiği bilinmez; ama, buca zaman boyunca sokakta gösterilen tepki, dinmeyen inat muhakkak ki etkili olmuştur.

8 Aralık'ta Türkiye'ye Kyoto'yu imzalatmak için Kadıköy'de buluşalım. Güçlüyüz, kazanacağız!

Yükselen hareket ve

YENİ SOL

sosyalist işçi

satıcılarından alabilirsiniz

sosyalist işçi'yi

internette takip

edebilirsiniz

sosyalistisci.org

Çatışmalar sürüyor, ne yapacağız?

"Aklı yenmenin en kolay yolu güç ve terördür."
Adolf Hitler

1 2 askerin tabutları içinde dönmesiyle sokakta milliyetçi tepkiler yükselmeye başladı. Doğan medyası da bu tepkilere hemen ve hızla bir mecra açmak için, çeşitli şehirlerde yapılan milliyetçi saldırıların "vatandaşın tepkisi" olarak sundu, sunuyor.

Ortada gerçekten de bir milliyetçi tepki var. DTP binalarına, Kürt işyerlerine yönelik çok sayıda saldırı haberi duyuyoruz. Bunlar gerçekten de "vatandaşın tepkisi" mi?

Öncelikle yapılan gösterilerde toplanan kalabalıklara bakmak gerek. Çoğu yerde sayılar birkaç yüzü bile geçmiyor. Bazı şehirlerde biraz daha kalabalık, biraz daha saldırgan. Birkaç şehirde ise azımsanmayacak kalabalıklar toplandı gerçekten de. Ama gösterilerin ortak bir özelliği var: Her yerde eş zamanlı, aynı sloganlarla, aynı bayraklar ve aynı malum el işaretleriyle sokağa çıkıyorlar. Manzara çok net: Sokağa çıkanlar tek merkezden emir almış, örgütlü MHP ve BBP. Yanlarına bir de onlardan aşağı kalmamaya çalışan CHP'liler ekleniyor kimi yerlerde.

Tezkerenin ilk sonucu

Irak'a bir sınır ötesi operasyon yapılmasına ilişkin tezkerne meclise gelmeden önce pek çok sivil toplum kuruluşu buna karşı çıktı. Bu karşı çıkışın ne kadar yerinde olduğu daha tezkerenin kabul edilmesinin ertesi günü anlaşıldı. Tezkerne daha uygulamaya geçilmeden 12 askerin ölümüne yol açtı. Irak'a operasyon yapılması halinde ise bu sayıların katlanarak artacağı kesin gibi.

Bugün sokağa dökülen ülkücü faşistler ise tezkerne ve çatışmalardan doğan duygusal havayı Kürt düşmanlığına, yani ırkçı bir mecraya çekme gayretindedir. Bu tutumların bir süre daha sürdüreceği de benzeriyorlar. Ölen askerler bir yana esir alınan 8 asker meselesini devamlı gündemde tutmaya çalışıp sorunu kaşıyacaklardır.

Halk desteği

Henüz faşistlerin yarattığı sokak terörü kitleleri yanına kazanamadı. Ama halkı da sokağa çekmeye çalışan ve şiddet, sokak terörü,

yıldırma gibi tarihsel taktiklerini kullanarak saldırganlaşan ve kendine propaganda zemini yaratmaya çalışan faşist hareket gösterileri bir Kürt düşmanlığına dönüştürmeye çalışıyor. Her yerde öncelikle DTP binalarına ve Kürtçe konuşan insanlara saldırımları bu yüzden. Uzun süredir kitleselleşmeyen ve sokakta sindirme hareketlerinden uzak kalan ülkücü faşistler ortaya çıkan bu durumu kadrolaşmak ve var olan kadrolarını konsolide etmek için bir fırsat olarak görüyor. 1990'larda da Kürt hareketi en güçlü konumundayken, faşist hareket gelen asker cenazelerini kadrolaşmak ve sokakta terör estirmek üzere kullanıyordu. Aynı taktik bugün de geçerli.

Nasıl gerileteceğiz?

MHP ve BBP gibi kitlesel faşist hareketler ancak yine kitlesel mücadelelerle geriletebilir. AKP'den önceki MHP'li hükümeti hatırlayalım. Ekonomik kriz ve karşısında gelişen tepki öyle "iri" boyutlara yükselmişti ki % 18,3 gibi tarihinde hiç görmediği bir oy oranına erişerek meclise giren MHP diğer koalisyon ortaklarıyla birlikte 3 Kasım seçimlerinde sandıktan silindi. Dört yıl boyunca belini doğrultamadı, hala da o oy oranına ulaşmış değil. Dünya tarihi de faşist hareketlerin sokak terörüyle yükselişe geçtiği ve kitlesel mücadeleler karşısında gerilediği örneklerle doludur. Faşizme karşı geniş yığınların eylemi onları püskürtmek tek reçeteyi sunuyor.

"Her bedeli öderiz!"

Cumhurbaşkanlığı krizi, muhtıralar, erken seçim, referandum gibi basınç oluşturan konular henüz atlatılmayken terörle mücadele konusunda statükocuların baskısıyla köşeye sıkışmış görünen Başbakan Erdoğan operasyon konusunda "gerekten her türlü bedeli öderiz" dedi. Tek başına bu ifade bile yeterince korkutucu.

Bedeli ödeyecek olanlar kimler? Herkesten önce, şimdilerde zaten kırını halindeki özgürlükleri tekrar ellerinden alınmaya başlanan Kürtler. Bölgede yeniden olağanüstü hal ilanı bile gündeme geldi. Asker kontrol noktaları artırıldı.

Batıdaki şehirlerde Kürtlere ve siyasi partileri DTP'ye yoğun baskılar var. MHP ve BBP "Meclisi basarsanız, 20 kişiyi asarsız" sloganıyla sokağa dökülebiliyor. Bunlar ülkeyi bir iç savaşa bile götürmekten kaçınmayacak anlayışlar.

Bedel ödeyecek olan bir başka kesim ise yoksul ailelerin çocuklarından oluşan sıradan askerler. Söz konusu olan bir bedel ödemekse birden herkes bonkörleşiyor, "gerekirse ölürlür" diyebiliyor. Ne de olsa "söz konusu olan vatansa gerisi teferruat". Ölüme yollanan sıradan askerlerin canı onlara göre teferruat.

Ve elbette savaşın yaratacağı dehşet ortamında hakları kısıtlanacak, cepleri boşalacak, hayat şartları daha da zorlaşacak olan emek ve demokrasi güçleri bedel ödeyecekler arasında.

Faşistlerin kuyruk acısı

Faşistler çeşitli zamanlarda bu tür saldırılar yapar. 1980 öncesi komünizme karşı mücadele adı altında yüzlerce katliam yaptılar. Maraş, Sivas, Çorum'da ya da daha eskiye gidersek 6-7 Eylül olaylarında. Bu saldırılar çok canımızı yakar. Kimi zaman bir ölçüde korku da yayılır topluma.

Ama onların ırkçı hezeyanı toplumun büyük çoğunluğunda hemen hiçbir zaman karşılık bulmamıştır. Ülkenin her yanında halktan sıradan insanların kitle halinde faşistlerin işaret ettiği gruplara saldırdığı pek rastlanan bir durum değildir. Elbette bu onların yarattığı tehlikeyi görmezden gelilemez demek değil. Ama güçlerini ne abartalım ne de hafifseyelim.

Ancak şunu unutmamak gerek: Ülkücü faşistlerin gösterilerinde en çok atılan sloganlardan biri "Hepimiz Mehmetiz, Hepimiz Türküz" oldu. Bu slogan bu yılın başında öldürülen Hrant Dink için 200 bin kişinin ürettiği ve sahiplendiği "Hepimiz Ermeniyiz" sloganına hala nasıl bir öfke beslediklerini gösteriyor.

Hrant'ın cenazesinde yürüten dev kalabalığa ne devlet destekli cumhuriyet mitingleri ne de asker cenazelerinin bahane ederek toplanan kalabalıklar ulaşabildi. Cenazede yaratılan birlik ve dayanışma havası hala hepimizin güven duyarak bakması gereken mücadelede hatırı işaret ediyor.

Cengiz ALĞAN

Kaz Dağları altın uğruna yok ediliyor Kâr değil, insan!

Tuna Öztürk

Kaz Dağları'nda son-dajla altın arama çalışmaları bölgede yaşayanların direnişleriyle karşılaştı. Temiz su kaynaklarını tüketen, siyanürle doğal yaşamı bitiren, insan hayatını tehdit eden şirketlere karşı direniş her yerden, tüm yerel mücadelelerden destek görüyor.

Çanakkale'nin Bayramiç ilçesine bağlı Muratlar Köyü'nde çalışmayı yapan firmalar taşıtların kullanabilmesi için bir yol yapıyor ve yol üzerindeki ağaçları da kesti. Sondaj yapılan bölgenin yakınındaki ağaçlar da kesiliyor. Ağaç yaprakları ise çalışmalardan dolayı artık gri, kahverengi tonlarında.

Doğal yaşama bu şekilde balta vurulurken sondaj çalışmalarının tamamlandığı alanlarda, kaynağı henüz bilinmeyen bir tür yapışkan madde de dikkat çekiyor. Köyün suyunu artık kimse içmiyor.

Çevre Bakanı: Bunlar zenginlik düşmanı

Çevre örgütleri altın arama izinlerinin iptali için çalışırken, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler ise, Kaz Dağları'nda altın arama izni karşısında sesini yükseltenleri kıbarca ajanlıkla suçluyor: "Konu altın olunca daha farklı davranışla karşılaşıyoruz. Hiçbir konuda altına gösterilen hassasiyet gösterilmedi. İş altın olunca bir başka mekanizma işliyor."

Güler, bahsettiği mekanizmaları ise şöyle açıklıyor: "Türkiye'de bazı maddenin de var ama konu altın olunca, ülkemizin altın konusundaki zenginliğine müsaade etmek istemeyen dış kaynaklı bazı grupların etkinliğinin olduğunu düşünüyorum. Ama çevre gibi bir konuda bölge halkının hassasiyet göstermesi de bizi mutlu ediyor." Güler için insan hayatı, canlarının hayatı önemsiz, önemli olan tek şey şirketlerin kazancı.

Ufuk Uras ise bir soru önergesi ile konuyu Meclis gündemine getirdi. Sivil toplum kuruluşları ve gönüllüler Çanakkale Çevre Platformu'nu oluşturdu. KEG, Kazdağları'ndaki direniş diğer mücadelelerle birleştirmek için örgütleniyor.

sosyalist işçi

Kürt sorununda çözüm ne?

Savaş tamamlanıyor. Küçük ülkücü faşist gruplar, ulusalcı CHP'liler sokaklarda. Hırsla, kinle kan aksın, savaş olsun istiyorlar. MHP'nin lideri sadece PKK'ye değil, Barzaniye, yani, Irak'ın Kürt Özerk Yönetimi'ne de saldırılmasını istiyor. Söyleniyor, ama asıl istenen Kerkük'ün Kürt petrolleri.

Geçmişte başbakan olduğu günlerde Süleyman Demirel 28 ayaklanmayı bastırdık, 29'uncuyu da bastırırız diyordu.

Öncelikle düşünmek gerekiyor. Neden 29 ayaklanma var. Bastırırsun gene başlıyorsun. Bunun bir nedeni yok mu? Askeri zafer çözüm mü?

Bu ayaklanma da ise 20 yıldır savaşıyor. İlk günlerin gençleri artık orta yaşlı hatta yaşlı.

Bu çok pahalı bir savaş. 200 milyar dolar harcandı. 45 bin insan öldü. Çok daha fazla yaralı var. Savaş, nasıl tarif ederseniz edin bitmiyor.

TSK yetkililerinden birisi sivil yönetimler yeterli tedbirleri almıyor diyordu. Doğru. Hükümetler bu sorunu (savaşı değil, sorunu) çözmek için adım atmıyor. Ama ordu da bu savaşı bitiremiyor. Neden acaba?

Besbelli ki ortada sadece bir savaş değil kapsamlı bir sorun var ve sorunu çözmek için savaşmak değil, barışçı adımlar atmak gerekiyor.

Kürt hareketi bir süredir barış için önemli adımlar attı. Bu adımlara yeterli yanıt gelmedi. Barış için uzanan ele barış için bir başka el daha uzanmadı. Böyle olunca kan akmaya devam ediyor.

Şimdi Irak'a, Kürt Özerk Bölgesi'ne girilmek isteniyor. Niye? Irak'a girince sorun çözülecek mi yoksa aksine hırsızlık daha da mı artacak. Çözüm hep şiddette mi aranacak?

Bir avuç ülkücü kan istiyor. İrçki hesaplar yapıyor. Kürtlere duydukları nefretlerini ortaya seriyorlar. Kürtleri tanımlıyorlar. Dağda yürüyen Türkler olarak görüyorlar. Bu bir avuç ırkçıya teslim mi olunacak yoksa çözüm için adım mı atılacak?

Çözüm için adım atılmalı. Irak'a daha önce defalarca girildi. Her seferinde çok kan aktı ama sorun çözülmedi. Üstelik bu defa iş daha zor.

Gün barışa sahip çıkma gündür. Gün çözüm arama ve çözüm için adım atma gündür. İki tarafın da atabileceği adımlar var.

Askeri operasyon, Kürtler ve ABD

Doğan TARKAN

Amerika Irak'ta tam bir batağın içinde. Saldırı başladığında bu hesaplanmıyordu. Kolay bir zafer bekleniyordu.

Nitekim muazzam Amerikan askeri makinası Irak'ı ezdi geçti.

Zavallı Irak ordusu direnemedi. Hava saldırısı Irak'ın bütün altyapısını adeta yok etti. Ardından kara kuvvetleri Irak'a girdi. Büyük bir hızla Bağdat'a girdiler. Tek tük direnişler oldu. Ama asıl olarak Irak ordusu kendi kendisini dağıttı. Zafer beklendiği hızla kazanıldı.

Ne var ki asıl sorun bundan sonra başladı. ABD tankları Bağdat'a girdiğinde kendilerini çoksuyla karşılayanlar sadece bir avuç insandı. Aradan 5 yıla yakın bir zaman geçti ve hala Irak'ta ABD'yi destekleyen hemen hemen hiç kimse yok.

Tam tersine tüm Irak direniyor. Her yerde ayaklanmalar var. ABD politik olarak da askeri olarak da yenildi. ABD için evdeki hesap çarşıda tutumadı.

ABD'nin Irak'taki en iyi müttefiki Kürtler. Irak'ın kuzeyi bu nedenle istikrarlı. Kürt birlikleri Irak'ın orta bölgelerinde güvenliği koruyorlar. ABD'nin bu birliklere şiddetle ihtiyacı var.

Kürt bölgesinin iki liderinden birisi olan Celal Talabani Irak Devlet Başkanı. Irak'ta merkezi yapıda istikrar ve dengeyi koruyor. Irak hükümeti içinde Kürtleri oldukça önemli bir yer var. Bu bakanlar da Talabani ile aynı rolü oynuyorlar.

Kürt bölgesi özerk. Başında diğer Kürt lideri Barzani var. Yakında Kerkük için referandum yapılacak. Bu bölge referandumla birlikte Kürt bölgesine katılacak. Bu açık. Kerkük nüfusunun en büyük kısmı Kürt.

Bütün bu koşullarda ABD'nin Kürtlerden vazgeçmesi hemen hemen olanaksız.

Diğer taraftan Irak'ta geniş olanaklarla

ve halklarla oluşan bir Kürt Özerk Bölgesi kendi ülkelerinde Kürt nüfuslara sahip Türkiye, İran ve Suriye'yi rahatsız ediyor. En çok Türkiye rahatsız, çünkü PKK'nin Irak Kürt bölgesinde üsleri var.

Türkiye bu üslerden kurtulmak istiyor. Askeri çözümü tek yol olarak görenler bu üsler dağıtılsın sorun çözümler sanıyorlar. Oysa sorun Türkiye'nin içinde.

Kürt gençleri Türkiye'den bu üslerle giderek PKK'ye katılıyorlar. Oradan Türkiye'ye geri dönüyorlar. Sorunun Türkiye'de çözülmediği gerçek çözümü barıştan, siyasal adımlar atmaktan geçiyor.

Üstelik artık Irak'a askeri bir saldırı PKK ve Kürt Özerk Bölgesi güçlerinin yanı sıra ABD'yi de rahatsız edecek. Bu nedenle daha zor.

Ama içerde küçük faşist gruplar sokağa çıktıkça hükümet sıkıştığını düşünüyor. İstemedi de olsa adım atmaya doğru itiliyor. Ama hükümet ve TSK bir sınır ötesi hareketin sorunlarını biliyorlar.

Irak'a girip PKK'yi imha etmek mümkün değil. Kayıplar verilebilir, ama

yok edilemez.

Irak'a girilirse Peşmergelerin de çatışabilir. Bu Irak'ın ortasındaki peşmergelerin Kuzey'e çekilmesini getirir. Bu ise ABD'yi Irak'ta biraz daha zayıflatır.

Peşmerge az çok düzenli ordu. Onunla çatışma daha sert olur.

Bir de ABD var. ABD bu çatışmada Türkiye'den yana tutum alamaz. Yani askeri destek veremez. Belki de Kürtlerden yana destek verir. Bu durumda TSK'nin işi daha da zordur.

Ama en önemlisi bir sınır ötesi operasyondan bir süre sonra bir PKK birliği tekrar 3-5, 10-15 Türk askerini vurursa ortaya çıkar.

Sınır ötesi operasyonun anlamsızlığı ortaya çıkmış olur. Bir tane daha yapılabılır ama gene aynı sonuçla karşılaşılırsa çözümsüzlük bütün çıplaklığı ile ortaya çıkar.

Bütün bunlar göz önüne alınırsa yapılacak olan büyük olasılıkla göz boyayıcı bir operasyon olacaktır ve oda risklidir.

Yüz kere de olsa tekrarlamak gerekir. Çözüm politiktir, çözüm barıştır.

Türk ordusu Irak'ta sadece PKK'yi değil, yıllarca Saddam'a karşı mücadele etmiş Kürtleri de vuracak

YENİ BİR DÜNYAYI ŞEKİLLENDİRMEK İÇİN

Marxizm 2007

Her yıl DSİP tarafından evsahipliği yapılan Marxizm bu sene 26-29 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da yapılacak. Bu sene Marxizm'de 15 konu tartışılacak.

● 26 Ekim Cuma

17.30
Kırtangitlerin Yuvası
Hrant Dink belgeseli
Yönetmen: Bülent Anlı, Yapımcı: Şehbal Şenyurt, Nedim Hazar

19.00-20.15

Yeni liberalizme, savaşa küresel direniş
Markar Esayan, Selim Derinçil, Cengiz Alğan

● 27 Ekim Cumartesi

11.00-12.15
Kadınlar nasıl özgürleşecek
Funda Baysal, Ayşe Demirebilek
13.00-14.15
Devrim nasıl birşey olacak?
Roni Margulies
15.00-16.15
Küresel ısınmayı durdur, dünyayı değiştir

Hilal Atıcı, Doğan Tarkan
17.00-18.15
Kapitalizm neden yeni liberal oldu?
Chris Bambery, Ahmet Insel
19.00-20.15
Amerikan emperyalizmi ve direniş
Genceray Gürsoy, Mete Çubukçu, Harun Tekin, Yıldız Ramazanoğlu

● 28 Ekim Pazar

11.00-12.15
Rusya'da sosyalizm nasıl yenildi?
Damla Çimen, Ersin Tek
13.00-14.15
Sosyalistler ve ulusal değerler
Kerem Kabadayı, Roni Margulies,
15.00-16.15
Kültür: Sadece politika ile yaşanmaz
Mehmet Ali Alabora, Bülent Somay
17.00-18.15
Kürt sorunu: Çözümün neresindeyiz?
Erkin Erdoğan
19.00-20.15
Küreselleşme çağında solun geleceği
Ufuk Uras, Doğan Tarkan, Chris Bambery

● 29 Ekim Pazartesi

11.00-12.15
İktidar olmadan dünya değiştirilebilir mi?
Volkan Akıldırım, Avi Haligua
13.00-14.15
Chavez yeni bir sosyalizm mi kuruyor?
Metin Yeğin, Canan Şahin
15.00-16.15
Laikliği nasıl tanımlamalı?
Nihal Bengisu Karaca, Şenol Karakaş
17.00
Kapanış konuşması
Yeni bir dünyayı şekillendirmek
Özden Dönmez

26-29 Ekim
2007

Taksim Hill Hotel
Taksim - İstanbul

4 günlük tartışma
toplantıları dizisi

0536 335 10 19

GÖRÜŞ

Şimdi ne oldii!

Eski hesapları karıştırmak da hoşuma gitmez, solun geri kalanıyla gereksiz ve sonuçsuz tartışmalara girmek de. Bazen kaçınmak mümkün olmuyor ama. Affınıza sığınarak...

Geçtiğimiz yaz boyunca, Baskın Oran seçim kampanyasında yer alan herkes solun çeşitli kesimleri tarafından 'sol liberal' olarak damgalandı, küçük görüldü. Niye? Çünkü kampanyanın ana vurguları arasında, işçi sınıfının kurtuluşunun sosyalizm olduğu, proletarya diktatörlüğünün gerçek demokrasi anlamına geldiği, sendikalaşmanın ve işyerlerinin sorunları gibi konular yoktu. Neoliberalizm, özelleştirme, işsizlik konuları vardı elbet, ama doğrudur, bunlar kampanya propagandasında en çok işlenen, ön plana çıkarılan başlıca konular değildi.

Neydi Baskın Oran kampanyasının en çok ses getiren, ilgi toplayan ve bugün kulaklarda en çok kalmış olan vurguları? Irkçılık, milliyetçilik, Kürt sorunu, azınlık hakları, yurttaşlık tanımı. Kampanyayı destekleyen kalabalıkları da, Baskın'a oy veren on binleri de heyecanlandıran, harekete geçiren, bu konularda söylenenlerdi.

Kampanyada çalışan, ama bu konuların eksik olduğunu, daha sınıf temelli bir kampanya yapılması gerektiğini düşünenler kampanya sırasında da vardı, bugün de var.

Ben dün de böyle düşünmüyordum, bugün de düşünmüyorum. Tam da temel ve can alıcı konuları vurgulamış olduğumuzu düşünüyorum. Üstelik, geçtiğimiz günlerin olayları karşısında, bugün bundan daha da emin oldum. Niye olduğumu anlatayım.

Marks, başka bir ulusu ezen bir işçi sınıfının kendi özgürlüğünü kazanamayacağını söyler. 'Başka bir ulusu ezme' burada egemen sınıfın ulusal siyasetlerini desteklemek, onay vermek anlamına geliyor. Kazanamayacak olmasının nedeni de şu: İngiliz işçi sınıfı İngiliz egemen sınıfının İrlandalılara yaptıklarını desteklerse, kendi egemen sınıfına karşı zayıf düşmüş, paçayı kapırmış, aynı kaderi paylaşıyor duruma düşmüş olur. Dolayısıyla, kendi egemen sınıfına karşı mücadelede bir eli bağlı hale gelir; 'ortak düşman'a karşı ülkeyi zayıf düşürmek için kendi sınıf çıkarlarını ve mücadelesini askıya alır. Dahası, Londra'da çalışan ve yaşayan işçi sınıfının önemlice bir kesimi İrlandalı olduğu için, bu sınıfın bir bütün olarak birlikte davranma yeteneği zayıflar; mücadelesi bir de bu nedenle zayıf kalır.

Türkiye'de uzun zamandır devlet mekanizmasının bir kesimi MGK'nın ifadesiyle "irticaya ve bölücülüğe" karşı yoğun bir mücadele yürüttüğü için ve özellikle de bu yaklaşıma "sol" kemalistler, CHP, İşçi Partisi ve TKP "sol" bir cila kattığından beri, milliyetçilik ve ırkçılık memleket gündeminin en temel konuları. Daha da önemlisi, milliyetçilik ve ırkçılık işçi sınıfının başarılı bir sınıf mücadelesi yürütmesinin önündeki en önemli engeller. Marks'ın belirttiği nedenler.

Durum böyleyken, Baskın Oran kampanyasının bu konularda yoğunlaşmakla tam da doğru yaptığını düşünüyordum ve düşünüyorum. Durumun böyle olduğu ise, geçtiğimiz günlerde tartışılmaz biçimde ortaya çıktı.

Bize "sol liberal" deyip kendileri "yurtsever" isimli gazeteler çıkararak bugün asker cenazelerinin peşinde sokaklara dökülen kalabalıkların ve yaratılan havanın işçi sınıfı mücadelesine katkıda bulunduğunu düşünüyor mu acaba? Ben ise, bizim "liberalizminizi" eleştirenlerin "sol kemalist" değil, "has kemalist" olduklarını düşünüyorum. Milliyetçiliğe öden vermenin tehlikelerini yaz boyunca anlattık. Şimdi anlamışlar mıdır acaba?

Fıkırayı bilenleriniz vardır. Adamın hastalığını kimse ciddiye almamış; mezar taşına "Hastayım, hastayım dedum, inanmadınız, şimdi ne oldii!" yazdırılmış.

Roni Margulies

Telekom işçileri grevde Haydi dayanışmaya

Türk Telekom'da çalışan 26 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamamasının ardından grev kararı uygulamaya konuldu.

Haber-İş Sendikası ve Türk Telekom A.Ş. Yönetimi arasında yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle T. Haber-İş 16 Ekim'de greve gitme kararı almıştı. Türk Telekom, Haber-İş'e ilk ve ikinci yıl ücretlerde ve sosyal yardımlarda yüzde 4 zam teklif etmiş, Haber-İş ise ilk yıl yüzde 19, üçüncü ve dördüncü altı aylar için de enflasyon artı yüzde 5 refah payı ödenmesini istemişti. İşverenin, stratejik öneme sahip olması nedeniyle bazı işyerlerinin sendika kapsamı dışına çıkarmak istemesi ve ücret adaletsizliği nedeniyle taraflar uzlaşmamışlardı. Telekom'da yaklaşık 13 bin çalışan kapsam dışı durumda bulunuyor. Türk Telekom, 15 günlük resmi arabulucu sürecinin altı gün uzatılmasını istemiş, altı günlük süre içinde bir araya gelen taraflar ücret ve sendikali kapsamının daraltılması maddelerinde yine anlaşamamışlardı.

Telekom'da özelleştirme sonrası başka kamu kuruluşlarına gidecek olanlara kanunla beş yıl kalma

hakkı verilenler kapsam dışında değerlendiriliyor. İşveren Türk Telekom ise işçilere ilk yıl yüzde 4, ikinci yıl birinci ve ikinci altı için de yüzde 4 zam öneriyor. Yani işveren sendikal örgütlülüğü yok etmeye çalışıyor. Aslında tüm bu gelişmeler Telekom'un 2005 yılında gerçekleştirilen özelleştirilmesinin sonuçları.

Türk Telekom'da, Telekom tarihinin ilk grevine giden Haber-İş Sendikası'nın İstanbul Avrupa Yakası Şube personelinin Nurhayat Boğa, işçiler arasındaki maaş farkının Telekom'un çalışanlarını kapsam içi-kapsam dışı olarak ayırmasıyla oluşturduğunu anlattı. "Kapsam içi sendika üyesi olabilecek durumda olan işçilere deniyor. Kapsam dışı çalışanlar sendika üyesi olamıyorlar ve toplu iş sözleşmesi şartlarından yararlanamıyorlar. Kapsam dışı olanların maaşı daha fazla."

Telekom işçilerinin kazanmasını sağlayacak en önemli nokta öncelikle bu sektörde örgütlü Haber-Sen gibi diğer sendikaların dayanışmasıdır. 1. ve 2. tip sözleşmeye çalışan ve memur statüsünde bulunan Telekom çalışanları da bu mücadeleden bir parçasıdır. Ancak sadece bu da yeterli değildir, diğer sendika konfederasyonlarının ve çalışanların da bu grevi desteklemesi Telekom işçilerini kazanmaya bir adım daha yaklaştıracaktır. Dünyada 15 milyondan fazla üyesi bulunan Uluslararası Sendikalar Ağı (Global Union), Türk Telekom grevi ile ilgili olarak

Telekom işçilerinin grevini destekleyelim

yonlarının ve çalışanların da bu grevi desteklemesi Telekom işçilerini kazanmaya bir adım daha yaklaştıracaktır. Dünyada 15 milyondan fazla üyesi bulunan Uluslararası Sendikalar Ağı (Global Union), Türk Telekom grevi ile ilgili olarak

Telekom işçilerini destekleyen bir mektubu hükümete göndererek uluslararası bir dayanışma sergiledi.

1995'ten sonra kazanmak için yürütülen ilk grev Telekom. Telekom kazanırsa tüm çalışanlara örnek oluşturacaktır.

Nefret cinayetleri raporu yayınlandı

LGBTT (lezbiyen, gey, biseksüel, travesti ve transeksüel) bireylerin İnsan Haklarını İzleme ve Hukuk Komisyonu 2007'nin Ocak-Ekim ayları arasında medyaya yansıyan nefret cinayetlerini rapor haline getirdi.

Raporda anlatılan cinayetler, toplumun giderek sağcılaşmasının, ırkçılığın artmasının ilk kurbanlarının eşcinseller olduğunu gösteriyor. Çünkü ırkçılık sadece kendi ırkından olmayana değil, kendisi gibi olmayan herkese düşmanlık ediyor.

Nefret Suçu'nun, 'Bir suçlu tarafından bir şahsa veya bir mülke karşı işlenen herhangi bir cezai suçun kaynağı o kimsenin: Irkı, rengi, etnik kökeni ve da uyruğu; dini; cinsiyeti veya cinsel yönelimi, cinsiyet kimliği; yaşı; fiziksel veya zihinsel engelleri ise bu suç nefret suçunu teşkil eder' diye tanımlandığı raporda yasalarda ve medyada yayımlanan haberlerde LGBTT insanlara yönelik ayrımcılığa ve haksızlığa dair somut örnekler veriliyor ve bazı taleplerde bulunuluyor.

Raporda, LGBTT bireylerin güvenliğini sağlamaya ve haklarını korumaya yönelik herhangi bir yasal

düzenleme yapılmadığı ve bu kişilere yönelik işlenen suçlarda ağır tahrir indirimine gidildiği için yasalar önünde eşitlik ilkesinin çiğnendiği vurgulanıyor ve bu konulardaki yasal düzenlemelerin bir an önce yapılmasını talep ediyor.

Medyadan ise yaptığı haberlerde cinsiyet ayrımcılığını hiçbir şekilde

meşru göstermemesi, mağdurun kimliğinin gizli tutulması, Cinsiyetleri ve cinsel yönelimleri nedeniyle, şiddete uğrayanlarla ilgili haberlerde mağdurların onurunun korunmasına özen gösterilmesi, Taciz ve tecavüz gibi cinsel suçların haberleştirilmesinde kullanılan dile özen gösterilmesi talep ediyor.

Güzellik mi, çirkinlik mi?

Esra AKBALIK

Gündemimizde; önce tansiyonu yüksek daha sonra da gittikçe cılızlaşan bir sesle yer alan kentsel dönüşüm (KD), sadece ele alınan kenti değil, çok daha geniş bir alanı etkileyecek, adeta kelebek etkisini oluşturan ilk kanat çırpınıları olarak da görülebilir. Meslek odaları, sivil toplum kuruluşları, yerel örgütlenmeler ve dönüşüm kapsamında yerlerinden taşınmaya zorlananların karşı çıkışlarının tek bir çatı altında şekillenmemesi sebebiyle, KD çalışmalarını hızla devam ediyor.

En genel hatlarıyla ele alınacak olursa, içinde bulunduğumuz durum şöyle özetlenebilir:

Birinci görevi kamu yararı olan yerel yönetimler; kapitalizmin içinde bulunduğumuz son noktası itibarıyla, adeta kar yarışları ile her şeyi pazarlanabilir birer meta olarak gören şirketlere benzemekte ve yürüttük-

leri projeleri de küresel kent kavramı etrafında rasyonelleştirmektedirler. Gündeme taşınan her konunun içinde artık anahtar kelime olarak yer alan küreselleşme kavramı, pastadan biraz daha büyük bir dilim alabilmek adına artık bir pazar olarak görülen kentler için de sıklıkla kullanılıyor.

Yıkım ve yatırım: Kent kimliğine müdahale

2005 yılının yaz aylarında yürürlüğe giren 5366 sayılı "Yıpranan Tarihi ve Kültürel Taşınmaz Varlıkların Yenilenerek ve Yaşatılarak Korunması" yasası, İstanbul içinde ön görülen vitrin temizleme çalışmalarının hızlandırılması önündeki engelleri büyük ölçüde ortadan kaldırdı. Geçtiğimiz yıl gündemde uzun süre kalan, Kıyı Kanunu tasarısı ile kamusal işlevi ortadan kaldırılmaya çalışılan Galataport projesi, Haydarpaşa projesi, Dubai Kuleleri, Sevda Tepesi,

Marmaray, Mevlana Heykeli vs. gibi birbiri ile ilişkisiz gibi görünen bu büyük çaplı projelendirmelerin aslında birbirileri ile çok yakından ilişkileri var. Bu projelerin bırakın hayata geçmesini, gündeme gelmesi bile kent yönetimlerinin vizyonunu görmek açısından oldukça belirleyici. Yabancı sermaye girişini hızlandırmak için uygun zemini hazırlamak ve bunu yaparken de belli başlı noktalara semgesel izler bırakarak kent kimliğine müdahale etmek, işlevi ve kamu yararı hiçe sayan ve rasyonellikten oldukça uzak projeler olarak karşımıza çıkıyor.

Rant odaklı bakış açısı

Kentsel Dönüşümün mantığını oturtmaya çalışan yerel yönetimlerin başvurdukları en önemli sorunlar; deprem, gecekondulaşma ve konut sorunu olarak karşımıza çıkıyor. Son 40 yıldan bu yana işlevlendirilmeye çalışılan İstanbul içinde, sanayi-

ekonomi-egitim ve konut alanlarının planlanması, en başından beri rant odaklı bakış açılarından kurtulunamamış olduğunu gösteriyor. Göçler sonucu çarpıklaşmış ve sağlıklı yaşam alanları haline gelmiş bölgelerin iyileştirilmesi adı altında başlatılan çalışmalar, şehirlik literatüründe soylulaştırma olarak geçen harekete işaret ediyor. En genel tanımıyla soylulaştırma, sağlıklı ve terk edilmiş bir bölgenin çekim alanı haline getirilerek her yönüyle değiştirilmesi olarak tanımlanabilir. Hali hazırda orada yaşayanların taşınmaya zorlanması ve daha fazla gelir sağlayabilecek grupların bölgeye çekildiği çok yönlü bir değişim projesidir soylulaştırma.

Tarlabaşı ve Süleymaniye bölgeleri için öngörülen çalışmalar bu kapsamda ele alınabilir. Suç odaklarının ve marjinallerin mekânı olarak görülen Tarlabaşı, Galataport Projesi ile gündeme gelen

etki alanı geniş dönüşüm projesinin havası ile daha hayata geçmeden, belli başlı sermaye gruplarının yatırım yapma yarışına girdikleri bölgelerin başın-

da geliyor. Burada yer alan mevcut hayatların ne olacağı ise, tüm bu dönüşüm tartışmalarının belki de en cevapsız bırakılan soruldu.

Süleymaniye'den kısa bir tanıklık öyküsü..

Mustafa 1,5 yaşında. Süleymaniye Sarı Beyazıt Camii Sokak'taki evlerine ilk gittiğimizde henüz yürüyemiyor, zar zor ayakta durma çalışmaları yapıyordu. Üç katlı ahşap yapıda ilk iki katı birer aile en üst çatı katında da tek başına yaşayan bir göçmen ile kiracı olarak yaşıyorlardı. Annesi gibi bir gözü mavi diğeri kahverengi olan Mustafa, evin en küçük ama belki de en küçük gibi görünmeyen bireyiydi. Buralarda doğmuş olmanın ağırlığı vardı belki de üzerinde. Bakımsız ama bina içindeki kadınların titizliği ile tertemiz olan evde, fonda sürekli çalışan çamaşır makinesi sesine yerleşmişti. Hatırlayıp hatırlamayacağı şüpheli bir bebelik dönemiydi onunki.

Yaklaşık yirmi yıl önce Urfa'dan İstanbul'a gelen babası, beş yıl önce de eşini getirmiş yanındaydı. Süleymaniye bölgesinde, birçok göçmen aile ile aynı kaderi paylaşarak ortak tuvalet ve mutfaklı ahşap

binalara kimi zaman kiracı kimi zaman işgalci olarak yerleşmişler. Kimi zaman mutlu, kimi zaman tehdit ve tehlikelerden ürkerken ve vaktin çoğunu kapı önünde komşularla geçirerek.

Mustafa'nın babası, İstanbul'a geldiğinden beri, kâğıt ve plastik toplayıcılığı yapıyor. Sigortası ve düzenli bir geliri yok. Evlerini ilk ziyaret ettiğimizde heyecanla, çöplerin içinden bulunduğu oldukça eski model bir dijital fotoğraf makinesini gösteriyor bize. Yerde oturmuş, ikram etiketleri yılın ilk karpuzunu yiyoruz. Mustafa mutlu, eve misafir gelmiş. Yaklaşık bir ay sonraki ikinci ziyaretimizde, Mustafa artık kendince yürütmeye başlamış ve annesiyle yaptığımız çay sohbetinde bize eşlik ediyor. Yemek ikramı, evin sakinleri için çok önemli. Araya zaman ve yaz giriyor.

Yaz sonunda bir akşam bölgede 5 evin yandığı

Geçtiğimiz haftalarda Eminönü Belediye Başkanı Nevzat Er'in Milliyet gazetesine yaptığı açıklama, aslında birinci ağızdan kamuyu bilgilendirme niteliği taşıyordu. Böyle büyük çaplı bir dönüşüm projesinin kendi dönemine gelmesinin sarhoşluğuyla belli ki hiçbir endişesi bulunmayan belediye başkanı, "her şeyi yıkıp yeniden yapmak" yöntemiyile Osmanlı döneminin seçkin mahallelerinin yeniden canlandırılacağı

haberini alıyoruz. Tehlike ve inşaatların başlayacak olması bahanesiyle evlerin boşaltılmaya başlandığını duyuyoruz. Yola çıkıyoruz. Sarı Beyazıt Camii sokaktayız. Evin karşısındaki kaldırımda Mustafa, annesi ve babasıyla birlikte oturuyor. Pek keyfi yok. Hastalanmış ve öksürüyor. Anne ve babası birbirilerinin gözlerinin içine bakıyor. Mustafa'yı doktora götürmemiş olmanın üzüntüsü var yüzlerinde. Evden çıkarılmışlar. Evlerden tahliye edilene için belediyenin ayırdığı

yardım parasını bir an önce almazlarsa daha sonra prosedürün zorlaşacağı yönündeki söylentilerden dolayı apar topar boşaltmışlar yaşadıkları evi. Giriş katta oturan 4 kişilik aile, memlekeleri Mardin'e geri dönmüş. Onlar da belediyenin onlara verdiği yardım parasıyla Eminönü tarafında bir apartmanın bodrum katına yerleşmişler. Önünden arabalar geçen bu rutubetli bodrum katta Mustafa ve annesinin canı çok sıkılıyor. Hemen her gün babası ile birlikte

müjdesini veriyordu. Başta UNESCO olmak üzere oldukça tepki çeken bu açıklamanın içeriği "biz de biraz mimarız, en az sizin kadar korumayı da endişe duymayı da biliriz" cevabıyla, Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş tarafından toparlanmaya çalışıldı. Yıllar içinde göçten en fazla etkilenen semtlerden biri olan Süleymaniye için temizleme çalışmalarını başlama vuruşunun duyurulmasıydı aslında tüm bun-

sabahleyin evden çıkıp eski mahallelerine eski evlerinin önüne gelip oturuyorlar. Kafalarda binbir dumanlı düşünce. Mustafa'nın üç kişiden oluşan ailesi, yeni evlerine davet ediyor bizi. Her zamanki güler yüzlülükleri ve misafirperverlikleriyle. Yazmaktan ve fotoğraflarla belgelemekten başka çaremiz olmayışının öfkesiyle sohbet ediyoruz. Boşaltılan ev, savaştan çıkmış gibi bir halde. Pirelerden ve farelerden içeri girmek pek mümkün değil. Önümüz kış ve şim-

diden civar sakinler tarafından yakacak olarak sökülmeğe başlanmış ahşap kaplamaları. İlk yağmurda ya da sıçrayan bir alevde yok olacak. Dönüşümün mimarlarının bahanesi de bu zaten. Yok olmaya mahkum bu sivil mimarlık örneklerinin korunması ve yaşatılması. İçindeki hayatlara rağmen. Mevsimin ilk karpuzunu yediğim bu ev, kentsel dönüşümün kendi çapında şahit olduğum şimdilik tek örneği. Tek ama çok şey anlatıyor.

3 Kasım'da Ankara'ya

Savaşa hayır!

Arife Köse
Volkan Akyıldırım

'Bedel ödemeye hazırız.' Hakkari'de çıkan çatışmanın arkasından cumhurbaşkanı ve genelkurmay ile toplantıdan çıkan başbakan Türk devletinin resmi politikasını böyle ifade etti.

Milliyetçilik histerik çılgınlık ararken 'ödenecek bedel' ABD ve AB ilişkilerinin bozulması olarak sunuluyor. Ancak savaş tehdidi savrulan yer Irak'ın bir parçası. Irak Kürt bölgesi işgalci güçlerin yıkıma uğrattığı Irak'ın geri kalanı karşısında istikrarı temsil ediyor. Irak Kürt bölgesi başta OYAK'a bağlı şirketler olmak üzere hem Türk kapitalistlerinin hem de başka şirketlerin yatırım alanı. Dünyada devlete sahip olmayan en kalabalık ulus olan Kürtler, yıllarca Saddam rejiminin baskısı ve fiili savaştan sonra kendi kaderini belirliyor.

Tezkere ve sınır ötesi operasyon, 'içerideki' Kürtlerden çok Irak Kürdistan'ını hedef alıyor. Irak petrolünün önemli bölümü burada. Türk egemen sınıfının tarihsel hedeflerinden biri her zaman Musul ve Kerkük'ün ilhakı oldu.

Irak bataklığı

Ödenecek bedeli burada tartışmak gerekiyor. PKK'yle 23 yıla yayılan kanlı bir konvansiyonel savaşın her iki halka da ödettiği bedeller ortada. Ancak tezkere çok daha büyük bir bedel istiyor. Kıtalar arası işgalci

ABD'nin 1 milyondan fazla Iraklıyı katlettiği, 4,5 milyon Iraklı'nın göç ettiği, ortaçağ öncesine döndürülmüş Irak'a müdahaleden bahsediliyor. Irak, küresel sermayenin jandarmasının yürüttüğü emperyalist hegemonya mücadelesinin merkezi. Tüm dünya siyaseti burada şekilleniyor.

Tezkerecilerin ödetmek istediği bedel çok ağır. Türkiye Irak Kürtleri'ne savaş çılgınlıkları atarken ABD Irak'ta yeniliyor. 2009'da gerçekleşecek ABD başkanlık seçimlerine dönük cumhuriyetçiler ve demokratlar arasında mücadele sertleşiyor. Ancak ABD vazgeçecek değil. Söz konusu olan 21. yüzyılda dünya kapitalizmini ABD hegemonyası altında yeniden yapılandırmak. ABD Irak'ta yeniliği kabullenip çekilmeye karar verirse bu plan baltalanacak.

Bush, Irak'ta yaktığı ateşi işte bu yüzden Kuzey Afrika'dan Asya'nın tamamına yaymak istiyor. Türkiye'de tezkere çıkarıldığı gün, kirli işlerin adamı Dick Cheney 'İran'ı mutlaka durdurmak gerek' açıklamasını yapıyordu.

Çok kutuplu, çok merkezli günümüz kapitalizmi keskin bir ekonomik ve askeri rekabet üzerinde yükseliyor. Sistemin bekası için küresel sermaye bayrağına savaş yazıyor. Herkes kendi Kürt'ünü ezmek istiyor.

Tezkereyi ve sınır ötesi operasyonu bu tablo içinde düşünmek gerek.

Türk egemen sınıfının bir askeri maceraya girişi-

ni önlemek 1 Mart'ta olduğu gibi bugün de gündel.

3 Kasım'da Ankara'da TMMOB, TTB ve KESK'in çağrısıyla gerçekleşecek merkezi miting savaş borazanlarını susturmak

için önümüzdeki ilk buluşma adresi.

Savaş karşıtı hareket Türkiye'de pek çok şeyi başardı.

Şimdi ilk sloganlarımızdan birini hatırlamak: Biz bu savaşta durdurabiliriz!

"Terörle mücadele"nin bilançosu

- 25 yıldan bu yana devam eden savaşta 45 bin kişi öldü ve 200 milyar dolar harcandı. Ölenlerin dörtte üçü "ölü ele geçirilen terörist"lerdi.
- Bu 25 yıl içinde 3500 köy boşaltıldı, 3 milyon insan köyünden göç ettirildi.
- 1983'ten bu yana 24 kez askeri operasyon düzenlendi ve bu operasyonların hiçbirinden sonuç alınmadı.
- Bölgedeki 21 il Türkiye nüfusunun yüzde 15'ini oluşturuyor ve TESEV'in araştırmasına göre bu 21 ilin sosyo-ekonomik yapısı Afrika ve Asya'nın yoksul ülkeleri seviyesinde.
- Bölge halkının yüzde 60'ı yoksulluk sınırının altında yaşıyor.
- 2006 bütçesinde Milli Savunma Bakanlığı'na 13 milyar YTL ayrılrken sağlığa sadece 9.7 milyar dolar ayrıldı.
- Türkiye'de 3 milyon işsiz bulunuyor ve 20 milyon insan günde 1-2 dolar gelirle yaşıyor.

Irak'taki Amerikan işgalinin faturası

2003 yılının Mart ayında Bush ve müttefikleri Irak'a girdiklerinde, bu ülkeye barış, demokrasi, refah getireceklerini iddia etmişlerdi. İşte getirdikleri demokrasi ve barış ve refahın bilançosu: Milyonlarca ölü, büyük bir yoksulluk ve yıkım. Tıpkı her tür savaşta olduğu gibi...

- Irak'ta işgal başladığından beri 1 milyon 200 bin kişi doğal olmayan yollardan öldü.
- Irak'ta 1 milyon kişi kayıp.
- Irak halkının yüzde 43'ü yoksulluk içinde, yarısı işsiz.
- Çocukların yüzde 30'u yetersiz besleniyor, yüzde 92'si ise öğrenme güçlüğü çekiyor.
- Irak nüfusunun yüzde 15'i düzenli olarak yiyecek bulamıyor.
- Irak savaşının günlük maliyeti 720 milyar dolar. Bu parayla 6500 aile ev sahibi olabilir, 400 binden fazla çocuğun sağlık masrafları karşılanabilir.
- Irak savaşının 1 saniyedeki maliyeti 4 bin dolar. Toplam maliyetin birkaç yıl içinde 1 trilyon doları aşması bekleniyor.
- 2007 Haziran ayı itibarıyla 4.5 yıllık işgalde 505 milyar dolar harcandı.
- 8 milyon Iraklı acil yardıma ihtiyaç duyuyor.
- Her gün 2000 Iraklı evlerini terk ediyor.
- Iraklıların yüzde 70'i yeterli suya ulaşamıyor.
- Irak halkının sadece yüzde 20'si etkili hijyen hizmeti alabiliyor.

Aynı nakarat

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, PKK konusunda 'Artık sabrımız kalmadı' dedi. Süleyman Demirel başta olmak üzere dönemin başbakanları da 1990'larda 'sabrımız tükeniyor' tehdidine sarılmıştı.

Geçmişteki 'Terörün belini kırdık' açıklamalarını, bugün 'Teröre karşı mücadelede kararlıyız' sözleri izli-

yor. Terk edilemeyen 'kökünü kazıma' anlayışının Türkiye'ye kaybı 30 bin insanın ölümü ve 200 milyar dolar.

Dönemin Başbakanı Süleyman Demirel (1992): '28 isyanın akabeti ne olduydu 29'uncunun da aynı olacak. Terörü defedeceğiz'.

Tansu Çiller: 'Bu iş ya bitecek ya bitecek'.

Mesut Yılmaz (1998): 'Bölücü örgütün önünü büyük ölçüde kestik'.

Bülent Ecevit (1999): 'Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte ölümcül darbe alan örgüt, dağılma ve yok olma sürecine girdi' dedi.

Mehmet Ağar: 'DYP iktidarında ininde yok ettiğimiz terörü bugün

yeniden hortlatan AKP iktidarını da terörü de mağlup edeceğiz' diyor.

Deniz Baykal: 'Örgütün tümüyle yok edilmesi için Irak'taki öğelerinin de temizlenmesi gerekmektedir.'

Sınır ötesi operasyon çok, çözüm yok

Türkiye sınır ötesi operasyonlara hiç de yabancı değil. 1983'den bu yana toplam 24 sınır ötesi operasyon yapıldı. Bu operasyonların hiçbirinden olumlu sonuç alınmadı.

- İlk askeri operasyon Sıcak Takip Operasyonu adı altında 25 Mayıs 1983'te düzenlendi. 7 bin dolayında asker, Irak'ın içine 5 kilometre kadar girdi.

- Bunu 1984 Ekim'de yapılan ikinci operasyon izledi.
- 12 Ağustos 1986'da ise üçüncü operasyon düzenlendi.
- Sınır ötesine dördüncü operasyon ise, 4 Mart 1987'de gerçekleştirildi.

- Nisan 1991'de Türk Komando Birliği beşinci kez sınırın ötesine geçti.

- 5-21 Ağustos 1991 tarihleri arasında düzenlenen altıncı operasyonda Türkiye Irak'ta 24 PKK üssüne saldırdı. Türk Ordusu 1991 sonbaharı boyunca pek çok kez sınır ötesine girip çıktı.

- Ağustos operasyonunu 11 Ekim ve 25 Ekim 1991 tarihlerinde düzenlenen iki operasyon izledi. Operasyondan sonra Dohuk, Zaho, Erbil ve Selahaddin'e Türk güvenlik ve istihbarat örgütleri yerleştirildi.

- Türk Ordusu 1992 ilkbaharında Irak'a sekizinci kez operasyon düzenledi. PKK'nin kaybı 1551 ölü, TSK'nın kaybı 28 ölü.

- 6 Mayıs 1992'te TSK bir kez daha Irak'a kara operasyonu düzenledi. Sızma Operasyonu ile eşzamanlı olarak da İran'daki PKK kamplarına baskın yapıldı.

- 12 Ekim 1992'de Türkiye 15 bin asker, tank, helikopter ve hava gücü destekli askeri birlikle Irak'a dokuzuncu kez girdi. Operasyon Batı'dan büyük tepki topladı.

- Türkiye 10 Haziran 1993'de onuncu kez Irak'a girdi.

- 28 Ocak 1994 tarihindeki sınır ötesi operasyon tarihe en büyük çaplı hava akını olarak geçti. PKK'nin kaybı 555 ölü, TSK'nın kaybı 64 ölü.

- 6 Şubat 1994'te yeni bir sınır ötesi operasyon düzenlendi.

- 20 Mart 1995'te Türk Ordusu, 13 general tarafından komuta edilmekte olan 35 bin askerle yeniden on dördüncü kez Irak'a girdi. Operasyon Türkiye'nin düzenlediği en büyük operasyon olarak tarihe geçti.

- Türkiye Temmuz 1995'te tampon bölge oluşturmak için bir kez daha Irak'a girdi. Operasyonun maliyeti ise 65 milyon dolar olarak açıklandı.

- 1996 yılının ilk sınır ötesi operasyonu 6 Mart'ta gerçekleştirildi. Temmuz ayından itibaren savaş uçakları Irak'ı bombaladı. Barzani bombardımanında sivillerin yaşamını yitirdiğini belirterek bombardımanın acilen durdurulmasını istedi.

- 14 Mayıs 1997'de Türkiye Irak'a on dokuzuncu kez girdi. Operasyondan sonra TSK yaz boyunca Irak'ta kaldı.

- Eylül 1997'de Türkiye yeni bir operasyon düzenledi. Bin asker sınır boyunca konuşlandırıldı. PKK'nin kaybı 865 ölü, TSK'nın kaybı 31 ölü.

- TSK 4 Aralık 1997'de yeni bir hücum başlattı Çekiç ismi verilen operasyon yıl sonuna kadar devam etti. PKK'nin kaybı 2730 ölü, TSK'nın kaybı 114 ölü.

- TSK 1998 ilkbaharında bir kez daha 15 bin askerle Irak'a girdi.

- 1999 yılında Türkiye, Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasını fırsat bilerek yirmi dördüncü kez Irak'a girdi.

Bütün büyük ve başarılı devrimlerde olduğu gibi Rus Devrimi'nde de ordu saf değişti ve işçilerden yana tutum aldı.

90 yıl sonra Ekim devrimi İşçiler ayaklanıyor

1917 Rus Devrimi iki adımda gerçekleşti. Birinci adım Şubat ayında yaşandı.

Savaş süren o günlerde Rusya'nın ve dünyanın en büyük fabrikalarından biri olan Putilov fabrikasında grev başladı. Greve karşı lokavt ilan edildi.

Grevci işçiler 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar günü için grev çağrısında bulundular. Çar'ın askerleri bu gösteriyi engellemek istedi.

Çatışma çıktı. Ertesi günü gösteriler sürdü. Çar'ın askerlerinin büyük bir kısmı işçilere ateş etmek istemedi. Saf değişti.

3-4 gün içinde Çarlık rejimi devrildi. Yerine geçici bir hükümet geçti.

Bu ilk hükümette Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşevik Partisi yoktu. Ama Bolşevikler sokaktaki işçilerin tüm taleplerini savundular. Geçici hükümet ise iktidarı aldıktan sonra işçilerin grveleri bitirerek işe başlamalarını istiyordu. Oysa işçilerin talepleri henüz kazanılmamıştı. İşçiler ekme ve barış istiyordu.

Şubat 1917 ile Ekim 1917 arasında Bolşevikler işçilerin tüm taleplerini desteklediler. İlk katıldıkları sovyet seçimlerinde azınlık olmalarına rağmen bu tutumları sayesinde Ağustos-Eylül arasında yapılan sovyet seçimlerinde çok büyük bir başarı elde ettiler.

Bu süre içinde Bolşevikler "bütün iktidar sovyetlere" diyor.

Sovyetler aslında grev komiteleri idi. Her işyeri kendi sovyetine sahipti. İşçiler istedikleri an toplanarak şehir sovyeti için seçtikleri temsilcilerini geri çağırabiliyorlardı.

Şubat Devrimi'nden kısa bir süre önce sürgünden Rusya'ya dönen Lenin, Petersburg'a ayak bastığı gün yaptığı ilk konuşmasında dünya devriminin gelmekte olduğunu anlatıyor ve Rusya'nın dünya devrimi olmadan ayakta kalmasının mümkün olmadığını söylüyor.

Ağustos 1917'de Çarın generallerinin topladığı Beyaz Ordu devrimin başkenti Petersburg'a doğru ilerliyordu. Aynı günlerde Geçici Hükümet Bolşevik Partisi'nin önderleri Lenin ve Troçki'yi göz altına almaya çalışıyordu. Lenin ve Troçki saklanıyorlardı.

Bu koşullarda Bolşevikler işçileri Geçici Hükümeti savunmak için siperlere çağırıldı. Onbinlerce işçi Bolşeviklerin çağrısına uyarak Petersburg'u ve Geçici Hükümeti savunmak için harekete geçti.

Bolşevik ajitatörler ise Beyaz Ordu saflarında çalışıyordu. Sonunda Beyaz Ordu askerleri işçilerden yana geçmeye başladılar. Çarın generalleri geri kaçmak zorunda kaldı. Bolşeviklerin inisiyatifini Petersburg'u ve devrim kurtuldu.

Bu olaydan sonra Bolşevikler işçiler arasında daha da hızla güçlenmeye başladılar.

Geçici Hükümet ise sovyet seçimlerini kaybettiği için

Almanlarla barış yapmak yerine Almanların Petersburg'a doğru ilerlemelerine izin veremeye hazırlanıyor ve yeni sovyetin toplanmasına engel olmaya çalışıyordu. Bunun üzerine işçiler ayaklandı ve Geçici Hükümeti devirdi. Bu devrim sırasında Petersburg'da hiç kan akmadı. Moskova'da ise önemsiz denebilecek çatışmalar yaşandı. Artık bütün iktidar sovyetlerin elindeydi. Sovyetin başına Bolşeviklerin liderlerinden Troçki seçildi.

Yeni Sovyet Hükümeti'nin yaptığı ilk işlerden birisi Almanlarla uzlaşmak ve barış yapmak oldu.

Devrimin bu ilk döneminde sovyet yöneticileri ortalama bir işçi ücreti alıyordu. Bütün sovyet delegeleri kendilerini seçenler tarafından geri çağrılabilirdi.

İşçiler her alanda kurdukları örgütlenmelerle yaşamalarını örgütüyorlardı. Gıda, güvenlik, ulaşım, sağlık, eğitim için komiteler vardı. Bütün bu komiteler işçi yığınlarını yaşamalarını düzenlemelerini yanı sıra yönetime büyük yığınların ortak olmasını hizmet ediyordu.

Ner var ki 1917 Ekim ayında iktidarı ele geçirilmesinden bir süre sonra eski Geçici Hükümet içinde yer alan sosyalist partilerde generallerin Beyaz Ordusu'nun saflarına geçtiler ve İç Savaş başladı.

Gelecek sayı: İç Savaş ve Sovyetlerin sönmülmesi

Stalinist bürokrasi ve küresel kapitalizm: Kızıl Çin A.Ş.

F. Levent ŞENSEVER

Ne zaman Çin'den bahsedilse, bu 1.3 milyarlık nüfusa sahip ülke adeta tüm dünyaya ve Türkiye insanının ortak çıkarlarına bir tehdit oluşturuyormuş gibi ifade ediliyor. Çin, lideri Mao Zedung'un 1976 yılında ölümü ve yerine geçen Deng Xiaoping'in 1978 yılında başlattığı sermaye birikimiyle ilgili reformları sayesinde bugünkü devasa ekonomik gelişmeleri kaydetti. Çin'in kapitalist sistem içindeki hızlı yükselişi, diğer sermaye bloklarını ve bu arada Türkiye sermaye sınıfını rahatsız ederken, zaman zaman ordu saflarında ve İşçi Partisi gibi kesimlerde, ABD ve Batı emperyalizmi karşısında Türkiye'nin ulusal çıkarları açısından bu ülkenin bir müttefik olabileceği gibi fikirler ifade ediliyor.

Çin'in yükselişi emperyalizm için bir tehdit midir? Çin, küresel sermayenin egemenliği ve denetimi dışında mı büyümektedir? Bu ve benzeri sorulara yanıtlamak için, bu ülkenin gelişiminin arkasında olgulara bakmak gerekiyor.

Ekonomi

Çin'in ekonomisi, 30 yıl kadar önce dünya ekonomisi içinde yaklaşık yüzde 1'lik bir paya sahipken, muhtemelen bu yıl içinde, dünyanın en büyük üçüncü ekonomisi durumuna yükselecek. Ülke ekonomisi son 17 yıldır yılda ortalama yüzde 10 düzeyinde büyüyor.

Oysa Çin ekonomisi dışarıdan görüldüğü kadar güçlü ve istikrarlı değil. Ekonomi büyük oranda ABD'ye ihraç edilmek üzere üretilen ya da montajı yapılan ürünler üzerine kurulu. 2003 yılında ABD ile olan ticaret fazlası 130 milyar dolara buluyordu. Dolayısıyla ABD ekonomisindeki gelişmeler ülke için çok önemli.

Ekonomik büyüme ülke içinde eşit olarak dağılmış değil. Sanayileşme daha çok ülkenin güney doğusunda yoğunlaşmış durumda ve bu ülkenin geri kalan kısımları ile büyük bir ekonomik eşitsizliği yol açıyor. Bu yüzden 100 milyondan fazla Çinli yoksul köylü sanayi bölgelerine göç ederek, olağanüstü kötü koşullarda çalışmak zorunda kalıyor.

Çin ekonomisi büyük oranda tüketime ve ihracata dayalı. Bu iki alanda ekonominin büyük bir kısmı yabancı sermaye şirketleri tarafından kontrol ediliyor. Elektronik sektöründe ihracatın yüzde 90'ı yabancı ser-

Çin Devrimi

1949 yılında gerçekleşen Çin devrimi, 20. yüzyılın dönüm noktalarından biriydi. Mao'nun zaferi emperyalizm karşıtı bir çok mücadele için esin kaynağı oldu.

1930 ve 1940'larda Çin'in Japon emperyalizmine karşı verdiği mücadelede Çin Komünist Partisi (ÇKP) özellikle köylü sınıfı içinde kitlesel bir destek kazandı. Bu kitlesel desteği arkasına alan ÇKP, etkin bir direniş örgütledi.

Çin halkının büyük bir kısmı devrimi destekledi. Kızıl Ordu, toprak ağalarının ve tefecilerin egemenliğini kırarak, köylülere barışçıl ve daha iyi yaşam koşulları vaadetti. Ancak bu bir sosyalist devrim değildi. Kızıl Ordu kentlere girerken, işçiler

yol kenarlarında selamlıyordu, ama işçiler devrimin başarısında bir rol oynamadı.

ÇKP, eski egemen sınıftan daha az baskıcı olmasına karşın, çok daha demokratik değildi. Gerçek seçimler yoktu, işçiler fabrikaları, köylüler köyleri kontrol etmiyordu. Ancak bu gerçeklere rağmen Çin halkının yaşamında gerçek iyileşmeler oldu.

ÇKP yönetimi Çin'i Batı ile rekabet edebilecek güçte bir sanayi ülkesi haline getirmek istiyordu. Bu yeni sermaye birikim süreci, fabrika menajerleri ve ordu komutanlarından oluşan ve ÇKP aparatıyla bütünleşen egemen yeni bir sınıfı ortaya çıkardı.

ÇKP'nin sanayileşme çabaları, ekonominin temel amacının sermaye birikimi olmasına yol açtı. Bu aşamada insan gereksinimleri sermaye birikim süreçlerine tabii hale gelecek, kapitalizmin dinamikleri egemen oldu.

maye şirketlerinin elinde. Bu durum Çin ekonomisini küresel dalgalanmalara ve ABD ekonomisindeki istikrarsızlıklara bağımlı hale getiriyor.

Sınıf mücadelesi

Çin'in yabancı sermaye için çekici olmasının ön koşulu, olağanüstü kötü çalışma koşulları ve bu koşullara karşı başkaldırıları baskı altında tutmak şeklinde özetlenebilir. Ucuz işgücü ve bunu sağlamak için devasa baskıcı, otoriter bir devlet aygıtı olmadan Çin'in bugünkü ekonomik gelişmesini sağlamak olanaklı değil.

Hızlı ekonomik büyüme ve piyasa ekonomisine hızlı geçiş, devasa devlet aygıtının yolsuzluklarının artmasına da yol açıyor. Yapılan bir kamuoyu araştırması, köylerde yaşayan halkın yüzde 80'inin, kentlerde yaşayanların yüzde 75'inin, bürokrasinin yolsuzluklara karşıtına inandığını gösteriyor.

Hızlı ekonomik büyüme aynı zamanda milyonlarca insan için sosyal güvenlikten mahrum olma, istikrarsızlık ve işsizlik

anlamına geliyor. Bir çok sanayi dalında günde 13-14 saat ve haftada yedi gün çalışmak olağan.

Öte yandan, özellikle son yıllarda kötü çalışma koşullarına direniş de artıyor. Son 15 yıldır gerçekleşen işçi eylemleri, ülkedeki 1920'lerden bu yana gerçekleşen en büyük toplumsal başkaldırı dalgasına yol açtı. Çin polis kayıtlarına göre, 2004 yılında ülkede günde ortalama 160, yıl içinde yaklaşık 4 milyon işçinin katıldığı toplam 60.000 eylem gerçekleşti.

Küresel rekabetin maliyeti

Çin'in büyüyerek bölgesel bir güç haline gelmesi ve böylece rekabet gücünü artırması, bazı gerilimler yaratıyor. Ancak bunlar emperyalist sistem içinde dengeleri bozacak nitelikte değil. Daha açık ifade edilmese gerekirse, Çin, emperyalist sistem içinde bir yapıtaşı. Çünkü, bu sistem istikrarsızlığı Çin'in ekonomik büyümesini de risk altına sokacaktır.

Küresel kapitalizm içinde dengelerin değişmesi, ancak yeterli bir askeri güçle olanaklı olabilir.

Bunun bilincinde olan Çin egemen bürokrasi, ekonomik büyüme oranında askeri harcamalarını da artırıyor. Çin, 2003 yılı verilerine göre, ABD, İngiltere ve Fransa'dan sonra 32.8 milyar dolarla dünyada silahlanmaya ayrılan pay bakımından dördüncü sırada yer alıyordu.

Bu ölçüde ekonomik büyümenin maliyetleri de yüksek. Endüstriyel büyüme düzenlemelere tabii değil. Bu durum hava ve su kirliliğini yaygınlaştırıyor. Dünyanın en kirliliği kentinde 16 Çin kenti bulunuyor. Çin'in havaya saldığı CO2 emisyonu da hızla artıyor. Çin, yılda kişi başına 4800 Kg CO2 salıyor. Bu oran ABD'de yaklaşık dört kat daha fazla, ancak Çin nüfusu göz önüne alındığında, ülkenin toplam emisyon hacmi çok büyük boyutlara ulaşıyor.

Tutumumuz ne olmalı

Çin egemen sınıfının dünya kapitalist sistemi içindeki rolü ve etkinliğini artırması, Çin işçi sınıfının olağanüstü kötü koşullarda sömürülmesine

II. Dünya Savaşı sonrası Çin

1949: Mao Zedung'un liderliğindeki Çin Komünist Partisi, bir köylü ordusuyla birlikte diktatör Çankay Şek'i ve yüz yıllardır Çin'e hükmeden Batı güçlerini yenilgiye uğrattı.

1958: Mao ve müttefikleri, devasa bir sanayileşmeyi öngören "Büyük Atılım" programını başlattı. Köylüler, "Halk Komünleri" olarak bilinen kolektif çiftliklerde çalışmaya zorlandı. 1960 yılında programın etkisi azaldı ve milyonlarca kişinin ölümüne yol açan kıtlık yaşandı.

1966: Çin'in ekonomik geri kalmışlığını aşmak ve parti içinde kendi konumunu sağlamlaştırmak için Mao "Kültür Devrimi"ni başlattı. Hareket, Mao'nun öngörülerinin çok ötesine gitti ve büyük bir baskı dönemiyle birlikte sona erdi.

1976: Mao öldü ve yerine Deng Xiaoping geçti. Çin, dünya ekonomisine açıldı. Bu sürecin bir parçası olarak komünler kaldırıldı ve devasa bir özelleştirme programı başlatıldı.

1989: Zengin ve yoksul arasındaki uçurumun büyümesi ve devlet baskısına karşı gelişen muhalefetin olduğu dinamikler, Pekin'de, Tiananmen Meydanı'nda demokrasi yanlısı öğrencileri bir araya getirdi. Ülkenin her bir yanında işçiler öğrenci eylemlerine destek vermeye başladı. Bu gelişmelere hükümet şiddetle yanıt verdi ve binlerce öğrenciyi öldürdü, tutukladı.

dayanıyor. Küresel sermaye ise Çin'i, kendi sermaye birikim süreçleri içinde karlarını ve böylece piyasalardaki rekabet güçlerini arttırmak için bir platform olarak görüyor. Zaman zaman dile getirilen Çin, Rusya ve diğer Asya ülkeleriyle ABD karşıtı ittifaklar bu anlamda fazla bir şey ifade etmiyor.

Öte yandan Türkiye egemen sınıfının Çin kapitalizmini öcü göstererek, bu ülke karşısında patron, işçi, herkesin ortak bir çıkarı varmış gibi davranması da kabul edilemez. Sosyalistler açısından doğru tutum, sermaye sınıfları arasındaki rekabette taraf olmak yerine, Çin'deki işçi sınıfının mücadelesinin yanında yer almaktır.

Doğu Avrupa'nın yıkılmasından ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasından beri bütün dünyada ve Türkiye'de sosyalistler arasında Küba önemli bir tartışma oluşturuyor. Küba'nın lideri Castro'nun hastalanmasından bu yana ise tartışma yoğunlaştı.

Castro ve arkadaşları hem dünya için hem de özellikle Küba için çok özel koşullarda iktidarı ele geçirdiler. 1952'de ikinci defa iktidarı ele geçiren Batista'ya karşı gerilla savaşı başlatan Castro'nun 26 Temmuz Hareketi yoğun bir destek kazanarak Batista rejimini devirdi.

Batista'nın devrilmesini çok küçük bir kesimi hariç Küba egemen sınıfı dahi alkışladı. ABD arka bahçesindeki bu en önemli ülkeye müdahale etmedi.

Castro'nun gerilla ordusu çok küçüktü. 300 kişiden oluşan bu güç 1958'de büyük kentlere doğru yürümeye başladığında en fazla 2-3000 kişiye ulaştı. Ancak 26 Temmuz hareketinin kentlerde önemli bir etkisi vardı. 1958'de 26 Temmuz Hareketi bir yandan Küba burjuvazisi ile diğer yandan ise Küba işçi sınıfı içinde etkin olan Küba Komünist Partisi ile pazarlık edebilecek kadar güçlüydü.

26 Temmuz gerilla hareketi Havana'ya girer girmez iktidarı adeta kucağına düşüdü. Gerillalar derhal iktidarı ele geçirirken hızlı bir reform hareketi de başlatıldı.

Herşeyden önce iktidarı bütün tepe noktalarına gerilla ordusunun sımsıkı örgütlü yapısı yerleşti. Hareketin şehirlerdeki yapısı dahi devlerin üst yönetimini ele geçiren bu gerilla örgütünün içine sızmadı.

Ancak Castro ve arkadaşları büyük yığınların desteğine sahiptiler. Aksi takdirde 5 gün bile iktidarda kalamazlardı. Sorun, 26 Temmuz Hareketi'nin ne ölçüde desteğe sahip olup olmadığı değil, yığınların devlet yönetiminde yer alıp almamasıdır ve bu sorunun cevabı olumsuzdur. Aşağıdan bir hareket Küba devletinin örgütlenmesinde seyirci olmaktan öteye hiçbir role sahip değildi. Sadece kriz anlarında büyük yığınlar Castro'yu dinlemeye geliyordu.

Ekonomik ve politik tüm kararlar yukarıda alınıyor ve aşağıya doğru uygulanıyordu. Che Guevara'nın anlatımı ile "ülkenin liderleri halkla yoğun bir ilişki içinde halk için en iyisinin ne olduğunu tesbit ediyor ve bunu yürürlüğe sokuyor."

Ne var ki 26 Temmuz Hareketi'nin atmaya başladığı adımlar, özellikle de sağlık ve eğitim alanında, kısa zamanda Küba burjuvazisini ve ABD'yi rahatsız etmeye başladı. ABD giderek Küba'ya karşı tutum alırken esas olarak seker üretimine dayalı ekonomisi ile Küba'da ayakta kalabilmek için yeni arayışlara girdi ve sonunda Sovyetler Birliği'ne yaklaşmaya başladı.

ABD Küba'ya karşı ambargo uygulamaya başlarken SSCB Küba şekerinin tümünü alarak bu ülkeye önemli bir katkıda bulunuyordu.

Sonunda Küba ekonomisi

KÜBA: NE OLUYOR?

F. Aloğlu

Küba'da yığınlar politik kararları hiçbir zaman katlamadılar ama Castro'yu dinlediler

bütünüyle SSCB ve Doğu Bloku'na dayalı hale geldi. 26 Temmuz Hareketi de Küba Komünist Partisi oldu. Artık Kübalı devrimcilerin örnek Rusya ve bu ülkede hakim olan stalinizmdi.

Stalinizmin çöküşü ve Küba

Küba için zor günler 1989'da Doğu Bloku'nun, 1991'de de SSCB'nin yıkılması ile başladı. SSCB çökmeden önce Küba bir ton şeker için 602 dolar alırken 1992'de 200 dolar

almaya başladı. GSMH ise 1991'de %10, 1992'de %11.1, 1993'de ise %14.9 düştü.

Şeker gelirinin düşmesi ile birlikte Kübalıların tükettiği gıda maddelerinde de büyük bir düşüş yaşandı. Kıtık ve açlık yaşanmaya başladı.

Gıda tüketimi %36 düşerken kişi başına alınan günlük kalori 2.908'den 1.836'ya düştü.

Bütün bunlara rağmen Küba Doğu Avrupa ülkeleri gibi çökmedi. Herşeye rağmen yönetimin sahip olduğu halk desteği rejimi ayakta tuttu ve

yönetim acil tedbirler aldı.

SSCB'ye yaklaşıldığı dönemde Küba'da bakallar ve köylülerin küçük toprakları dahil bütün işletmeler devletleştirilmişti.

1992'de dış ticaret üzerindeki devlet tekel kaldırıldı. Bu amaçla anayasa değiştirildi. Yabancıların yatırımları için yeni bir yasa çıkarıldı.

Artık yabancı bir şirket bir Küba şirketinin %49'una sahip olabiliyordu. Bu şirketler yabancı yöneticilere sahip olabiliyor ve vergi ayrıcalığına sahip oluyorlardı.

Küba'da yabancı sermaye

2001 yılında 405 yabancı şirket vardı. Bu şirketlerin toplam yatırımı 5.4 milyar dolardı. (Aynı dönemde Türkiye'ye gelen yabancı sermaye ise 1.1 milyar dolar.)

Yabancı sermaye Küba'nın oldukça önemli nikel madenlerini, telefon şebekesini de satın aldılar. Havana'nın su şebekesi Fransız Suez şirketine gitti.

Yabancı sermayeli şirketler serbest bölgelerde çalışıyor. Şirketler devlete çalıştırdıkları işçiler için belli bir miktar veriyorlar, devlet bu paranın bir kısmını kendisine ayırdıktan sonra gerisini işçilere veriyor. Yabancı şirketler dolarla ödeme yaparken devlet işçilere yerel para biriminden ödeme yapıyor. Yabancı şirketler yaklaşık 100 bin işçi çalıştırıyorlar.

Yabancı sermayenin Küba'ya girmesi ile birlikte çıkan yeni yasa ile artık Kübalılar yasal olarak döviz sahibi olabiliyorlar.

Bu arada turizm başlıca sanayi haline getirilmeye çalışılıyor. Küba'nın sağlık yatırımlarının ürünü olan doktorlar ise ihraç edilerek büyükçe bir döviz kazanılıyor.

Yeni dönem açlığın yanı sıra işsizliği de getirdi. İşsizlikle mavi yakalılar ve siyah Kübalılar arasında yükseldi. Çok övülen sağlık sistemine rağmen doğum sırasındaki ölümler ve 65 yaş üzerindeki ölümleri arttı.

Bunların yanı sıra toplumun en zengin %5 ile en yoksul %5'i arasındaki fark 3.5 misli arttı. Tabii bütün bunların yanı sıra yoksul kadınlar arasında seks işçiliği hızla arttı.

Turistlerle ve yabancı sermaye ile temas halinde olanlar dövizde ulaşabilir hale geldi ve elinde dövizli olanlar hızla zenginleşmeye başladı.

Bütün bu yeni liberal tedbirlerin sonucunda Küba'da kişi başına ulusal gelir yeniden 1977 düzeyine yükseldi, ama henüz ancak 1957 düzeyinin biraz üzerine çıkılabildi.

Sağlık ve eğitim alanlarında gözle görülebilir bir iyileşme olmasına rağmen konut, ulaşım gibi bir çok alanda Küba halkının yaşam koşullarında bir gelişme olmadı.

Bugün Küba'nın dış borcu 11 milyar doları buluyor.

Küba devrimden bu yana emperyalist kuşatma altında. Küba halkı buna rağmen çoğunluğu ile rejimden yana. Küba'nın diğer Doğu Avrupa ülkelerinden farkı bu.

Castro ve arkadaşları kendileri olmasa Küba'nın yaşayamayacağına ve kendi liderliklerinin Kübalılar için en iyisi olduğuna inanıyorlar. Rejim eskiden daha sertti ama 1991'den bu yana daha gevşek. Artık eskisine oranla eleştiri biraz daha fazla mümkün. Ama hala bütün karar mekanizmaları sadece yukarıdan aşağıya işliyor. Aşağısı sadece zaman zaman toplanarak Castro'yu dinliyor.

Devrimci marksistler hiçbir yanılsamaya yol açmadan Küba'yı emperyalist saldırganlığa, emperyalist kuşatmaya karşı savunurlar.

Eşcinsel yürüyüşüne polis saldırısı

Devrimin iki önderinden Che Guevara

10. Uluslararası 1001 Film Festivali ardından...

Şengül ÇİFÇİ

3-7 Ekim 2007 tarihlerinde düzenlenen ve bu yıl onuncusu yapılan, temasını "HATIRLAMAK" üzerine kuran festival geçmiş ve gelecek arasında bağlantı kurarak Belgesel Sinemanın asli görevini bir kez daha hatırlattı bizlere.

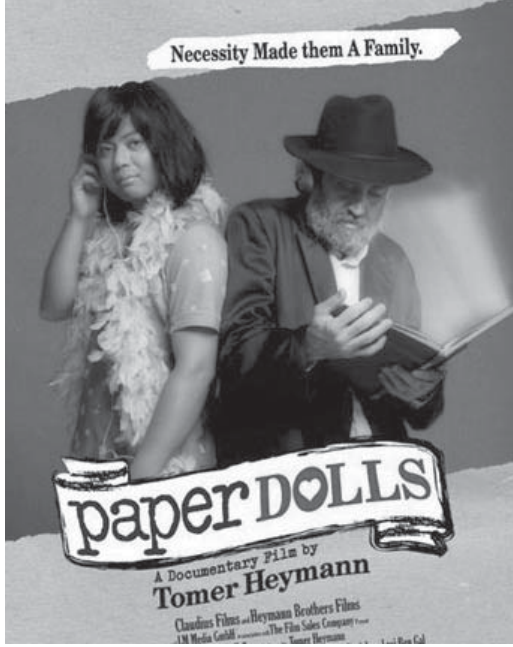
Teknoloji hayatımızın bu kadar içine girmişken belki de bizlere kazandırdığı en kötü alışkanlık unutkanlık. Farkına değiliz, belki ama uyum sağladığımız kesin.

Geleceği kurmanın en iyi belki de en geçerli yolunun hatırlamak olduğunu unutmuyoruz. Toplumsal bir alışkanlık haline geldi.

Dertler büyük olunca ayrıntılara takılmıyoruz nedense. Tüm bu karmaşanın içinde kaybolmuşken bu festival ilaç gibi geliyor.

Konuyla ilgili biraz araştırma yapınca belgesel sinemacılığın yaşlı ülkemizde sinemanın doğuşuyla birlikte neredeyse aynı olduğunu, ilk denemeleri ise Nazım Hikmet'in yaptığını öğreniyorum.

Bilirsiniz ki sinema her zaman yorumlar ve farklı bakış açıları üzerine oluşur. Yarattığımız hikaye ve karakterler sizindir. Kendi yaratıcılığımızla birlikte yapmak istediğiniz her şeyi sahip olma lüksünüz vardır. Oysa belgeseller tam tersi. Öyle bir anlatımımız olmalı ki gerçekçi olmalı, yaratıcı olmalı, o

zamanı anlatabilmeli. Ön önemlisi de "Tarafsız" olabilmesi.

Fark edilemeyi görmek lazım. Zor iş.

Bu kadar zor bir anlatımla yola çıkma yapılan yine belgesel için yapılan festivalin de kolay olmayacağı düşündürüyor ister istemez. On yıldır bu işi yürüten

Belgesel Sinemacılar Derneği, şimdye kadar 877 filme ve yüzlerce sinemacıya ev sahipliği yapmış. Festival dünyanın dört bir yanından farklı kültürleri buluşturma

amacından bu yılda ayrılmıyor. Yine insanlığı yine biraradalıkları savunuyor. Geleceğin tasarlanmasına geçmişte hatırlanmanın önemi-

ni bir kez daha vurguluyor.

Böylesine ballandırarak anlattığım festivalin birazda filmlerinden söz etmek gerek artık.

Birçok ülkeden misafiri olan festival filmlerine yakından bakarsak, katılımın ne kadar çeşitli olduğu sizlerinde dikkatini çekecektir.

"Korku Yolunda Yolculuk" (Hrvatistan) ile bir demiryolu kazasının bir hayatı nasıl değiştireceğini,

"Lilli" (Finlandiya) ile 20 yaşına gelmiş Lilli'nin fantezi ve düşlerini,

"Kağıt Bebekler" (İsrail) ile bir grup Filistinli travestinin yaşama arzusunun,

"9 Yıldızlı Otel" (İsrail) ile Filistinli yasadışı çalışan inşaat işçilerinin zor yaşamlarını,

"Belfastlı Kızlar" (İşveç) ile Belfastlı olan Married ve Christine'in savaş sonrası yaşama mücadelelerini,

"Olduğu Gibi" (Hollanda) ile sıradan olağan bir hayatın detaylarına,

"Devrimin Büyükanneleri" (Slovenya, Küba, Makedonya, Hollanda) Slovak Yönetmen Pedra Seliskar'ın büyükanesinin yaşamı ve Tito yönetimindeki Yugoslavya'yı, savaş dönemi

"Eksik Dilek" (Türkiye) erkek bedeninde bir kadın olan Buse ve kadın bedeninde bir erkek olan Deryanın hayatı bakışlarını anlatan filmler bunlardan sadece birkaçı.

Eminin bunlardan çok daha iyileri vardı bu festivalde.

Zaman daralıyor

Avi HALIGUA

Doğrudan konuya girmekte fayda var: Geçtiğimiz hafta yayımlanan ve saygın kabul edilen bir araştırmaya göre dünya petrol üretimi 2030 yılına kadar yarıya düşmüş olacak. Aynı rapor bu durumun sonucu olarak sosyal yıkım ve savaşları kaçınılmaz olduğunu da söylüyor.

Almanya merkezli Enerji Gözlem Grubu Londra'da yaptığı açıklamada dünyadaki petrolün 2006 yılında zirveye ulaştığını, artık petrol üretiminin her yıl %7 (yeddi) düşeceğini tahmin ettiklerini açıkladı.

Raporun açıklanmasından birkaç gün önce petrol fiyatlarının ilk kez varil başına 90 dolarlık bir fiyata ulaştığı haberi, çok yakında bir daha inmemek üzere 100 doların üzerine çıkacağı bilgisiyle birlikte gazetelerdedi.

Raporun yazarı Joerg Schindler, bulguları arasında en tehlikeli olanın, petrol zirve yaptıktan sonra üretimin hızla düşmesi olduğunu söylerken, Yenilenebilir enerjilerin başarıyla kullanılmasının yolunu açan teşvik sisteminin mimarı, Enerji Gözlem Grubu kurucularından, Alman Milletvekili Hans-Josef Fell "dünya yakında ihtiyacı olan petrolü bulamayacak. Talep hergün artarken, arz düşmeye başladı. Bu dünya ekonomisi için büyük bir problem." dedi.

Dünya çapında günde 81 milyon varil petrol tüketildiğini ve EGG'nun 2030 yılında üretimin günlük 39 milyon varile düşmesini beklediğini düşünecek olursak durum daha iyi anlaşılabilir. Rapor, doğal gaz, kömür ve uranyum kaynaklarında da ciddi düşüşler öngörüyor.

Büyük üreticilerden biri konumundaki İngiltere'nin 1999'da eşigi geçtiği ve bugüne kadar üretiminin yarıya düştüğü ise karşımızda bir gerçeklik olarak duruyor. Özetle rapor gerçekten radikal bir çözüm bulunmadıkça epey karanlık bir tablo çiziyor. Schindler'e göre, "dünyada, ekonomik yapı kökten değişmek üzere. Bu değişim fosil yakıt arzının azalmasıyla tetiklenecek ve gündelik hayatımızın tamamını değiştirecek."

İngiliz Hükümeti eski enerji danışmanı ve petrol üretimi üzerine kitabı "Yarı Gitti - Half Gone" kitabının yazarı Jeremy Leggett, İngiltere petrol üretim eşğini aşığında hem hükümet hem de sanayi "bilinçli bir reddiye" içine girmemesi olsalardı daha önce harekete geçebilirdik diyor: "hükümet için enerji danışmanlığı yaparken İngiltere'nin alternatif enerjileri yaygınlaştırması için bir yasa teklif etmişim. Sanayi danışmanları da bu tasarıya destek verdiler. Petrolün hızla tükeneneğini bilen bizler için bu açık ve yakın bir tehlikeydi.

Vurdumduymazlıklarını anlamak mümkün değil..." Hans-Josef Fell ise İngiliz Hükümetini ikiye bölme suçuyla suçladı: "Tony Blair ve Gordon Brown bol bol iklim değişikliğinden bahsedip, yenilenebilir enerjilerin kullanılmasını gerekli politikaları uygulamadılar. İşte bu sebeple artık sadece nükleer enerji ve karbon saklama teknolojilerinden bahsediyorlar."

Yukarıdaki haber Guardian Gazetesi ekonomi sayfasında öyle büyük bir yer tutuyordu ki durumun ciddiyetini anlamak mümkün değildi. Önümüzde gitkçe daralan zaman, bir ekolojik felaket ve bu felaketten kurtulmak için çok az çaba var. Yaşama hakkımızı korumak, iklim değişikliği ve petrol savaşlarından kaçmak için hükümete hemen Kyoto Anlaşması'nı imzalatmak, yenilenebilir enerjilerin kullanılmasını için gerekli çerçeveyi hazırlamak gerekiyor. 8 Aralık İstanbul mitingi ilk dönüm noktası, keskin dönmek gerekiyor.

DVD:

Küçük Gün Işığım

Senaryosu Michael Arndt, yönetmenliğini Jonathan Dayton ve Valerie Paris'in yaptığı "Little Miss Sunshine/Küçük Gün Işığım"ın hikayesi ilk bakışta bildiğiniz yol hikayeleri gibi görünse de filmi izleyince yanlıgıya düşüğünüzü anlıyorsunuz.

Hikaye, intihara kalkışan dayının hastaneden çıkarıldığı gün ailenin küçük kızı Olive'nin "Little Miss Sunshine" yarışmasına final kaldığını öğrenmesiyne hız kazanıyor.

Aslında her biri kendi aleminde olan aile bireyleri biraz fedakarlık hissiyatı biraz da zorunluluk nedeniyle baba Richard'ın emektar Volkswageni ile yolculuğa çıkıyorlar.

Kariyer peşinde olan bir baba, uyuşturucu bağımlısı bir dede, evin dertleriyle dolup taşan bir anne, özel hayatındaki başarısızlıklarını taşıyamadığı için intiharı deneyen ama ondada başarılı olamayan bir dayı,

savaş pilotu olmak için sesizliğe yemin eden bir ağabey, şirin tombul ama bir o kadar da akıllı Olive...

Yola çıkmalarıyla birlikte başlarına gelmeyen kalmıyor... Sırada olmanın dışına çıkan komik bir o kadar da çarpıcı "Little Miss Sunshine/Küçük Gün Işığım" her haliyle izlenmeye değer...

Küçük Gün Işığım

Senaryo : Michael Arndt
Yönetmen : Jonathan Dayton, Valerie Paris

Oyuncular : Steve Carell, Toni Collette, Alan Arkin, Marc Turtletaub, Greg Kinnear, Abigail Breslin

Aldığı ödüllerden Bazıları :
2007 Oscar : En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (Alan Arkin)
2007 Bağımsız Ruh Ödülleri :
En İyi Uzun Metraj,
En İyi Yönetmen

En İyi İlk Senaryo
En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (Alan Arkin)

internet:

Yeni alışkanlıklar

Sanal aleme bu kadar dalmışken yeni alışkanlıklar ediniyoruz ister istemez. Mirc, msn, myspace, sosyomat derken şimdilerde yepyeni bir alışkanlık kazandık.

Son günlerde hepimizin diline dolanan referandum dışında tek bir kelime var "Facebook". Yalanı yok büsbütün hayatımızda girdi. Her mekanda adı geçmeye başladı. Ayaküstü sohbetlerde cabası.

Hazır dilimize bu kadar dolanmışken, biraz anlatmak

gerek.

Politik organizasyonlar, kampanyalar ve daha birçok inisiyatifin, burada, kendini duyurmaması gibi bir şans yok.

Küresel BAK, BarışaRock, DurDe, Bush'a Karşı 1 Milyon Kişi, Hepimiz Hrant'ız Hepimiz Ermeniyiz, Küresel Eylem Grubu gibi adını sayamadığım birçok kampanya ve oluşuma yine burada rastlıyoruz. Hatta haberdar ediliyoruz.

www.facebook.com

Emperyalizm

Alex Callinicos

Z
yayınları

sosyalist işçi
satıcılarından
isteyebilirsiniz

**Amerikan
imparatorluğunun büyük
stratejisi**

Alex Callinicos

Z
yayınları

Savaşa hayır!

Yıldız Önen

Irak'a askeri bir müdahale olduğu gün, 18.00'de, meydana çıkıp, savaşa karşı, halkların kardeşliğini var gücümüzle haykıracağız

Türkiye'de savaşa karşı hareketin kitleselleşmesi Aralık 2002 tarihinde Amerikan'ın Irak'a yönelik saldırı olasılıklarının gündeme gelmesiyle olmuştur. O zaman haykardığımız slogan bu gün de yükseltmek gerekiyor "savaşa hayır!"

Nasıl anlatılmaya çalışılırsa çalışılın meclisten geçen tezkerelere savaşa destek vermektedir. Askerlerin öldürülmesini engelleyecek olan yeni bir savaşa değil Kürt konusunun bir an önce demokratik yollarla çözülmesini.

Amerikan'ın Irak işgali sorunu çözmek yerine içinden çıkılmaz bir bataklık yarattı ise bu gün de Türkiye'nin Irak'a saldırısı aynı sonuçları doğuracaktır.

Küresel BAK olarak 16 Ekim'de "Sınır ötesi müdahaleye ve Tezkereye hayır!" 18 Ekim'de "Komşu ülkelere müdahaleye değil, barışa ve kardeşliğe ihtiyaç var" başlıklı iki basın açıklaması yaptık.

İkisinde de savaşa karşı tutumumuzu sergiledik. Asıl yapılması gerekenin Amerikan'ın bir an önce Irak'tan çekilmesi olduğu, Türkiye'nin Amerika'ya yardım kesmesi gerektiği olduğunu anlattık. Son bir iki haftada tüm Amerikan politik ve askeri kaynakları Türkiye'nin Irak işgalindeki vazgeçilmez rolüne vurgu yapıyor. Irak'taki Amerikan askerlerinin hava kargosunun yüzde 74'ü İncirlikten gidiyor, gene İncirlikten yaklaşık 35 milyon galon yakıt Irak ve Afganistan'a gidiyor.

Türkiye Ortadoğu'da savaşı durdurmak istiyorsa hemen Amerika'ya yardım kesmeli ve İncirlik Üssü'nü kapatmalıdır. Türkiye'de demokrasiyi genişletmelidir. Bir ara başlayan ama daha sonra kesilen reformlara yeniden hız vermelidir.

Irak'a saldırıyı ancak kitlesel bir güçle engelleyebiliriz. Bu günden itibaren her yerde tezkereye karşı tartışmalı, olası bir saldırıya karşı güç biriktirmeliyiz.

Irak'tan Defol, İran'a Dokunma!

Küresel BAK dünya savaşa karşıtaları ile birlikte Irak işgaline karşı mücadele etmeye devam ediyor. Amerika'nın yeni dünya düzeninin bir parçası olan savaşa ve işgali yayma projesinde şimdi de hedef İran. Birkaç aydır Amerikan basını Amerikan'ın İran'a saldırısının planlarıyla dolu. İki üç günlük bombalama ile İran'ın nasıl vurulacağı anlatılıyor.

Amerika'nın Afganistan ve Irak'tan sonra saldırılara devam etmemesi için dünyada "Irak'tan defol, İran'a dokunma" kampanyası sürdürülüyor. Biz de bu kampanya çerçevesinde çeşitli eylemlilikler örgütleyeceğiz. 26 Ocak'ta küresel eylem gününde başlayan eylemliliklerimiz 16 Mart'ta Irak işgalinin yıldönümüne kadar sürecek. Bütün bu etkinliklerde savaşa teşhir edip, savaşa karşı hareketi sokaklarda büyüteceğiz.

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe

DurDe!

Korku yok umut var!

"301 Kaldırılın, İrkçılar Yargılansın" adıyla başlatılan kampanya devam ediyor. Kampanya pek çok imzacının yanı sıra etrafında bir aktivist ağı da oluşturmaya başladı. Kampanyanın basma duyurusu 15 Eylül'de Taksim Hill Otel'de yapılan panel-atölye-forum etkinliği ile yapılmıştı. Hemen ardından 1 Ekim Hrant Dink mahkemesi ve 11 Ekim Agos mahkemesi sırasında İstanbul, Ankara ve İzmir'de aynı gün sokağa çıktıldı. Ankara ve İstanbul'da Agos'a destek kampanyası da dikkate alınarak Agos satışı yapıldı.

301 Kampanyası

DurDe'nin 301 kampanyası çerçevesinde öntümüzdeki dönem boyunca İstanbul'da yapılacak planladığı bazı etkinlikler şöyle:

Ekim ayı sonuna kadar Barışrock'ta ilk sayısı yayınlanan DurDe bülteninin ikinci sayısı çıkarılacak. Bir 301 broşürü için çalışmalar sürüyor. Kasım ayı içinde çıkmış olacak.

Ekim sonunda yapılacak Marksizm 2007 etkinliğine DurDe aktif olarak dört gün boyunca katılacak ve masa açacak.

9-10 Kasım

DurDe aktivistleri 9-10 Kasım uluslararası "Hoşgörüsüzlüğe Karşı Harekete Geç" etkinliklerine Türkiye'de de katılacaklar. Bu tarih Almanya'da Nazilerin soykırımını başlattığı gün sayılan "Kristal Gece"ye denk geliyor. 10 Kasım günü "Renklerimiz Konuşuyor" başlığıyla bir söyleşi yapılacak. Söyleşide azınlık cemaatlerinden konuşmacılar azınlık olmaktan kaynaklanan deney-

imlerini bizlerle paylaşacak. Aynı gün bir fotoğraf sergisi, müzik dinletisi ve sokak performansları var. Bir basın açıklamasıyla eş zamanlı planlanan bu etkinlik için Beyoğlu Belediyesi ve çeşitli gruplarla görüşülüyor.

Gece ise panele gelen azınlık mensupların da davetli olduğu bir eğlence düzenleniyor. Canlı etnik müzikler ve yerel yemekler yapılması planlanıyor.

Sosyal Forum toplantıları

DurDe uluslararası ilişkiler de kurmaya başladı. Daha önceden ilişkiye geçilen Unite Against Fascism and Racism örgütünün yanı sıra 30 Kasım-2 Aralık tarihleri arasında yapılacak Avrupa Sosyal Forumu hazırlık toplantılarında İrkçılık ve Göçmenler Network'u ile görüşmeler yapılacak.

8 AK

DurDe aktivistleri 8 Aralık'ta Kadıköy'de yapılacak olan küresel ısınma karşıtı mitinge de katılacak. Bu mitinge masa açılıp etkinlik takvimi ve bülten dağıtılacak. 15 Aralık'ta Ankara'da bir genel toplantı var. Değişik şehirlerden aktivistlerin buluşacağı ve gün boyu sürecek toplantı ve atölyelerde 2008'in kampanyaları tartışılacak.

Ardından 19 Ocak geliyor. Hrant'ın ölüm yıldönümü. Bu tarihte diğer sivil toplum kuruluşlarıyla birlikte pek çok etkinlik ve eylem yapılacak.

Sosyal Forum

26 Ocak Dünya Sosyal Forumu uluslararası eylem gününde DurDe aktivistleri de yer alacak.

Barış Panayın

7-8-9 Mart Barış Panayın'ında bir DurDe masasının yanı sıra bu yıl farklı etkinlikler de planlanıyor.

21 Mart

21 Mart ise Dünya İrkçılığa Karşı Mücadele Günü. Geçen yıl aynı tarihte olduğu gibi bu yıl da etkinlikler var.

İf İstanbul ve Film Mor festivalleri

İstanbul'da yapılan İf İstanbul Film Festivali ile yapılan görüşmeler sonucu bu yılki festival kapsamında DurDe Girişimi de ırkçılık karşıtı filmler gösterecek. Hazırlanan bir kısa 301 filmi de sinemalarda film öncesi gösterime sokulacak. Bilgi ve Koç Üniversitelerinde de toplu film gösterimleri yapılacak.

Yaz kampı

Bu yaz aylarında planlanan bir de yaz kampı var. Çeşitli şehirlerden DurDe aktivistlerinin katılacağı kamp hem kısa bir yaz tatili hem de atölye çalışmalarının yapılacağı bir zemin sunacak. Tarihi belirlenmemekle birlikte bir de ırkçılık karşıtı bir festival düşünülüyor.

Panel ve toplantılar

Her ay yapılacak bir panel vb toplantının yanı sıra 301 için toplanan imzaların 21 Mart İrkçılığa Mücadele Günü'nde meclise teslim edileceği bir gösteri planlanıyor. Hrant Dink mahkemelerinin takibine ise devam edilecek.

DurDe aktivistleri her Salı 19:00'da Karakedi'de toplanıyor. İletişim için: 0535 885 76 15 www.durde.org

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarını kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeledenin parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karışması gelmesini neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün hakların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emiliter, em mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Bölgesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr
yenilendi

Bu gazete taraflıdır

Bu sayı Sosyalist İşçi'nin 300. sayısı.
Şenol Karakaş
Sosyalist İşçi'nin son sayılarının kısa bir değerlendirmesini yapıyor.

Şenol Karakaş

Sosyalist İşçi taraf tutan bir gazetedir. Her daim ezilenlerin tarafını tutar. Son bir yıldaki manşetlerimiz, *Sosyalist İşçi*'nin nasıl taraf tuttuğunu kanıtlıyor.

Savaşa ve işgale karşı anti-emperyalizm

Tam bir yıl önce çıkan 259. sayımızda "Lübnan'ın işgaline ortak olma!" manşetini atmıştık. Türkiye'nin İsrail'in bombaladığı, yakıp yıktığı Lübnan'a asker yollamasına karşı çıktı *Sosyalist İşçi*.

İşgalcilere karşı, her zaman işgale karşı direnen halkların sesi oldu.

Daha da önce 2004 yılında, 219. sayıda, "Bush ve çetesini istemiyoruz!" başlığıyla çıkan *Sosyalist İşçi*, her zaman savaşa karşı çıktı. Emperyalizmi sürekli teşhir etti.

Daha da öteye gidersek, *Sosyalist İşçi*, 2001 yılından itibaren, sayılarında ve manşetlerinde, savaşa, ABD'nin Afganistan'dan sonra Irak'a saldıracağını önceden haber verdik ve dünyadaki çeşitlilik içinde birleşik mücadele eden bir savaşa karşı hareketin oluşmasında *Sosyalist İşçi* çok temel bir rol oynadı.

248. sayıda, "İran'dan elinizi çekin/Komşuuma dokunma!" manşetiyle, ABD'nin Irak'tan sonra İran'a da saldırmak istediğini teşhir etmeye başladı.

Sadece savaşa, emperyalizme ve işgalcilere karşı, anti kapitalist hareketin, savaş karşıtlarının ve işgale direnen halkların sesi olmadı *Sosyalist İşçi*. Aynı zamanda zenginlere karşı yoksulların, devletlere ve patronlara karşı işçi sınıfının, mil-

liyetçilere karşı halkların kardeşliğinin sesi de oldu.

Yeni-liberalizme karşı direniş

18 Mayıs 2005 tarihli 237. sayıda, "IMF çek elini cebimden", 242. sayıda "Demokrasi için mücadele! IMF politikalarına karşı direniş!", 264. sayıda "1 milyon kişi açlık sınırının altında-Yoksulluğa karşı çözüm mücadele", 24 Şubat 2007 tarihli 272. sayıda "Sağlığımızı korumak için beyaz eylem", manşetleriyle yoksullardan, işçi sınıfından, ezilenlerden ve emekçilerin mücadelesinden yana olduğunu, kısacası net bir taraf tuttuğunu göstermiştir.

Hepimiz Ermeniyiz!

Sosyalist İşçi de sık sık ırkçılığa karşı, siyasal demokrasinin sınırlarını daraltan uygulamalara karşı politik vurgular yer alır. 27 Ocak 2007 tarihli 269. sayıda, manşete "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganını çıkartan *Sosyalist İşçi*, Hrant Dink'i öldüren politik iklimin gelişmesine karşı çok önceden mücadeleye başlamıştı. 30 Aralık 2005 tarihli 247. sayının manşeti, "301-305 kaldımsın" dı. Bu yasaların sadece düşünce özgürlüğü önünde engel yaratmadığı, ırkçılara güç verdiği gazetenin sayfalarında işlenmeye başlamıştı.

Kürt halkının yanında

Sosyalist İşçi Kürt halkının özgürlüğü için verdiği mücadeleye her zaman titiz bir biçimde sahip çıktı. 27 Mart 2007 tarihli 276. sayıda "Irak'ta hemen, Filistin'de şimdi Kürt halkına barış-BARIŞ HEMEN ŞİMDİ!" sloganı öne çıkartılmıştı. 1 Eylül 2007 tarihli 296. sayıda, "Susturma, dinle - DTP BARIŞ İSTİYOR" sloganı manşete çıkartılmıştı.

Türkiye'de yeni sol

22 Temmuz 2007 genel seçimlerinde ise *Sosyalist İşçi Baskın Oran* ve *Ufuk Uras* in seçim kampanyalarının sesi oldu. Seçimlerde net bir biçimde taraf oldu. 288 ile 292. sayılarda, "Baskın Oran-Ufuk Uras

meclise", "Ezberleri bozarak geliyoruz", "Başka bir meclis mümkün", "İlk adımı attık-yeni bir sol geliyor" manşetleriyle sokağın, eylemin, seçimler sırasında sesi olmaya çalıştı.

Ne darbe, ne darbel!

Generallerin 27 Nisan muhtirasından sonra çıkan *Sosyalist İşçi*, "Darbeye geçit yok" manşetiyle siyasal demokrasi üzerindeki darbeci zihniyete karşı ikirciksiz bir tutum aldı.

Küresel politik gelişmelere ezilenlerin açısından yanıt veren

Bu gazetenin sayılarında "Türkiye'ye özgü koşullar..." diye başlayan bir yazı yoktur. Her türden yerelciligi, milliyetçiliği, sınırları reddeden Sosyalist İşçi, dünyanın gündemini Türkiye'ye aktarmaya devam edecek.

Sosyalist İşçi küresel ısınmaya, nükleer enerjiye karşı **Küresel Eylem Grubu**'nun düzenlediği mitingler ve kampanyalarda çok önemli bir rol oynadı.

17 Şubat 2007 tarihli *Sosyalist İşçi*'nin manşeti, "Küresel ısınmanın sorumlusu Ayşe Teyze değil hükümet - Kyoto'yu imzala" sloganıydı.

Sosyalist İşçi yalnızca taraf olmakla kalmadı. Tüm yayın hayatı boyunca, yeni, kitlesel, devrimci bir solun gelişmesi için, anti kapitalist hareketin güç biriktirmesi ve siyasal ifadesini mücadelede bulması için bir örgütlenme aracı olarak görev aldı. Bu görevini sürdürmekten bir an bile vazgeçmeyecek.

Dünyaya açılan pencere

Sosyalist İşçi'nin ayırt edici özelliği merkezine yerel sorun ve gündemleri değil, dünyayı koyması.

300 sayı boyunca Endonezya Devrimi'nden Fransa'daki Genel greve, tüm kıtalardan mücadeleleri ve gelişmeleri sayılarımızda yer verdik.

Doğu Avrupa Devrimleri, stalinizmin yıkılışı ve yarattığı tahribatları öğrenmek için arşivimize bakmak yeterli.

1999 Kasım'ında ABD'nin Seattle kentindeki Dünya Ticaret Örgütü toplantısının anti-kapitalistler tarafından basılması sadece *Sosyalist İşçi* tarafından yeni bir solun doğuşu olarak selamlandı. Bu gelişme tüm enternasyonal sosyalistleri olduğu gibi *Sosyalist İşçi*'yi de kökten etkiledi. Seattle sonrasında *Sosyalist İşçi* anti-kapitalist hareketin Türkiye'deki sesi oldu.

Neden tüm gelişmeleri önce dünyaya bakarak yorumluyoruz?

Sosyalist İşçi enternasyonalist bir gazete. Dünya devrimini savunuyoruz. Sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada devrimci partilerin inşa edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Sosyalist İşçi, dünyadaki tüm kardeş gazeteleri ile birlikte yeni bir enternasyonalin gerekliliğini savunuyor ve dünya partisini yaratacak mücadele dalgasına hazırlanıyor.

Bu gazetenin sayfalarında "Türkiye'ye özgü koşullar..." diye başlayan bir yazı yoktur. Her türden yerelciligi, milliyetçiliği, sınırları reddeden *Sosyalist İşçi*, dünyanın gündemini Türkiye'ye aktarmaya devam edecek.

Nükleere karşı
8 Aralık'ta KEG Kadıköy'de

Katıl, birlikte değiştirilelim!
İstanbul: (0532) 396 25 07 - (0535) 439 21 93,
Ankara: (0543) 417 36 07 - (0539) 346 74 82,
İzmir: (0533) 445 34 68 - (0555) 673 88 68
Bursa: (0542) 500 23 22